

Nieuwsbrief PR Updates

Nummer 9, 2025

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1325 19-09-2025

Werkingsfeer verplichtstelling mag afwijken van werkingssfeer cao

Hof

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2471 23-09-2025

Werkgever valt onder isolatie-uitzondering en is niet verplicht deel te nemen aan bouwfondsen

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5403 02-09-2025

Adviseur niet aansprakelijk voor fiscaal onzuiver pensioen in eigen beheer

Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2289 02-09-2025

Werkgever gehouden tot schadevergoeding € 60.000 voor niet getroffen pensioenvoorziening

Rechtbank

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10934 29-08-2025

Verevening pensioen na scheiding vanaf pensioendatum betalen

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8646 28-08-2025

Ontslag op staande voet terecht maar verplichte aanmelding bij PMT

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:16706 27-08-2025

Onjuiste informatie Belastingdienst over kwalificatie pensioentoezegging is niet onrechtmatig

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6273 19-08-2025

Ontslag door werkgever ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6485 12-08-2025

Schadevergoeding wegens pensioenverlies: verzoekschrift moet dagvaarding worden

Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2025:6878 08-08-2025

Werkgever moet bouwfondsen premie betalen en wettelijke rente, geen handelsrente

Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:11264 21-07-2025

Ontbinding arbeidsovereenkomst door verwijtbaar handelen werknemer: geen billijke vergoeding

Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15911 20-06-2025

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: geen verevening pensioen fiscaal gunstige spaarrekening

Antillen

Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba, ECLI:NL:OGEEA:2025:241 20-08-2025

Gerecht verdeelt huwelijksgemeenschap en pensioen

Uitspraken zonder ECLI

Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 12-09-2025

Geen hoger kostenmaximum rechtsbijstandsverzekeraar voor pensioengeschild

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Klachteninstituut Financiële Dienstverlening 12-09-2025

Geen recht op afkoop pensioen

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 04-12-2024

Berekening nabestaandenpensioen niet onjuist

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 25-08-2025

Geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen tijdens WAO-loondervingsuitkering

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 25-09-2025

Pensioen is niet te laag vastgesteld

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschilleninstantie pensioenfondsen 31-01-2025

GIP raadpleegt deskundig over kwalificatie beroepsziekte met oog op pvi

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen hoger kostenmaximum rechtsbijstandsverzekeraar voor pensioengeschil

De consument klaagt erover dat de uitvoerder weigert om het aangepaste kostenmaximum van €60.000 te hanteren voor het pensioengeschil dat hij al eerder heeft gemeld. De commissie is van oordeel dat op de behandeling van de zaak het polisblad en de verzekeringsvoorwaarden van toepassing zijn die op het moment van het ontstaan en het melden van het geschil gelden. Op grond daarvan geldt een kostenmaximum van € 30.000. Voor het overige is naar het oordeel van de commissie niet vast komen te staan dat de uitvoerder in de uitvoering van de verzochte rechtsbijstand toerekenbaar is tekortgeschoten.

De consument heeft via ING Verzekeren bij de verzekeraar een rechtsbijstandverzekering, verder te noemen de verzekering, waarbij de uitvoering van de rechtsbijstand aan de uitvoerder is overgedragen.

In 2019 heeft de consument de uitvoerder om rechtsbijstand verzocht in een pensioengeschil met zijn werkgever. Waar het in de kern om gaat, is dat de consument zijn werkgever in 2019 heeft meegedeeld dat hij wilde deelnemen aan de pensioenregeling bij de werkgever. De werkgever heeft de consument daarop vanaf 1 juli 2019 als deelnemer aangemeld.

De consument is echter van mening dat zijn aanvaarding van het aanbod van werkgever om deel te nemen aan de pensioenregeling terugwerkende kracht heeft, en wel tot het moment van het eerste aanbod om deel te nemen in 2005. De uitvoerder heeft voor het gemelde geschil dekking verleend en de verdere behandeling van de zaak in augustus 2020 op verzoek van de consument aan de door hem gekozen advocaat, verder te noemen de advocaat, overgedragen. Op grond van de verzekeringsvoorwaarden (Versie V3 oktober 2019), die op dat moment van toepassing waren, gold voor externe kosten een kostenmaximum van € 30.000.

ING Verzekeren heeft de consument bij brief van 1 november 2021 over de verlenging van de verzekering per 1 december 2021 en de wijzigingen van de verzekeringsvoorwaarden geïnformeerd. In de nieuwe verzekeringsvoorwaarden (versie 4, juli 2021) geldt voor externe kosten een maximumvergoeding van € 60.000.

De kantonrechter heeft bij vonnis van 24 mei 2023 de vordering van de consument afgewezen. Ook het gerechtshof heeft de consument bij arrest van 17 september 2024 in het ongelijk gesteld. De consument is door het hof veroordeeld tot betaling van de proceskosten van € 2.175. De uitvoerder heeft hiervan een bedrag van € 1.208,47 vergoed. Daarmee is het kostenmaximum van € 30.000 bereikt. De consument heeft het resterende bedrag aan proceskosten van € 966,53 zelf betaald.

De consument heeft de uitvoerder op 9 oktober 2024 meegedeeld dat hij overwoog om in cassatie te gaan bij de Hoge Raad. Daarbij is de consument uitgegaan van een kostenmaximum van € 60.000. Uiteindelijk heeft de consument tegen het arrest van het gerechtshof geen cassatie ingesteld.

De advocaat heeft op 10 oktober 2024 namens de consument bij de uitvoerder een klacht over het gehanteerde kostenmaximum ingediend. In de brief van 18 oktober 2024 heeft de uitvoerder de vertegenwoordiger meegedeeld dat hij van mening blijft dat voor de gemelde zaak een kostenmaximum van € 30.000 geldt. De consument heeft op 29 oktober 2024 bij de uitvoerder een vervolglucht ingediend, omdat hij het niet eens was met de uitkomst van de klachtafhandeling.

Naast de vordering strekkende tot het hanteren van een kostenmaximum van € 60.000, heeft de consument de uitvoerder ook verzocht om de door hem betaalde proceskosten van € 966,53 te vergoeden. De uitvoerder heeft ook in de brief van 3 december 2024 het standpunt gehandhaafd dat tussentijdse wijzigingen van de verzekeringsvoorwaarden geen invloed hebben op een lopende zaak, zodat ook het kostenmaximum van € 30.000 ongewijzigd blijft.

De consument klaagt erover dat de uitvoerder weigert om het kostenmaximum van € 60.000 te hanteren voor de gemelde kwestie. Hij vordert dat de uitvoerder zijn schade vergoedt, bestaande uit het misgelopen pensioen.

De vraag die de commissie moet beantwoorden is of de met ingang van 1 december 2021 gewijzigde verzekeringsvoorwaarden van toepassing zijn op het geschil waarvoor de consument in 2019 een beroep op de rechtsbijstandverzekering heeft gedaan.

In lijn met eerdere uitspraken overweegt de commissie dat op de behandeling van de zaak de verzekeringsvoorwaarden van toepassing zijn die op het moment van het ontstaan en melden

van het geschil gelden. Dat later andere, in dit geval voor wat betreft het kostenmaximum gunstigere, voorwaarden zijn gaan gelden, betekent niet dat die voorwaarden achteraf alsnog met terugwerkende kracht ook op eerder ontstane geschillen van toepassing worden. Dit betekent dat de voorwaarden (Versie 4, juli 2021), die van toepassing zijn geworden per 1 december 2021, niet gelden voor het in 2019 gemelde geschil. Het kostenmaximum van € 30.000 is na het voldoen van een deel van de proceskosten na de hoger beroepsprocedure al bereikt. De consument heeft daarom geen recht op vergoeding van de gemaakte of te maken proces- en advocaatkosten, voor zover die het kostenmaximum van € 30.000 overstijgen.

Voor wat betreft het verwijt van de consument dat de uitvoerder hem niet heeft geïnformeerd dat gewijzigde verzekeringsvoorwaarden niet van toepassing zijn op lopende zaken, overweegt de commissie dat de uitvoerder de consument en zijn advocaat gedurende de behandeling van de gemelde zaak, onder meer in de e-mail van 20 september 2022 en de brief van 19 januari 2023, heeft geïnformeerd over de betaalde bedragen en wat er nog overbleef van het kostenmaximum van € 30.000. Het had voor de consument dan ook duidelijk moeten zijn dat voor de zaak niet het kostenmaximum van € 60.000 geldt.

Dat het kostenmaximum van € 30.000 uiteindelijk niet voldoende bleek te zijn om de proceskosten volledig te vergoeden en de kosten van een cassatieprocedure te dekken, maakt niet dat daaruit de conclusie kan worden getrokken dat de uitvoerder in de communicatie over het van toepassing zijnde kostenmaximum toerekenbaar is tekortgeschoten.

De consument vindt dat de uitvoerder traag is geweest in het reageren op de vervolklacht. De commissie begrijpt dit klachtonderdeel zo dat de consument stelt dat hij door toedoen van de uitvoerder geen beroep in cassatie heeft ingesteld en/of heeft kunnen instellen. De uitvoerder heeft erkend dat hij niet binnen de door de consument gestelde zeven dagen op de vervolklacht heeft gereageerd. Hiervoor heeft de uitvoerder de consument ook zijn excuses aangeboden.

De commissie ziet geen aanleiding om aan een overschrijding van zeven dagen juridische consequenties te verbinden. Daarbij overweegt de commissie dat de uitvoerder al op 18 oktober 2024 op de klacht van de consument heeft gereageerd. De consument wist op dat moment al dat de uitvoerder voor de lopende zaak vasthield aan een kostenmaximum van € 30.000. Het stond de consument vrij om met die wetenschap binnen de gestelde termijn cassatie in te stellen. De juridische kosten van die procedure zouden echter wel voor zijn rekening blijven.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 12-09-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0720

RECHTSPRAAK

Geen recht op afkoop pensioen

De consument verzoekt vergeefs om afkoop bij de pensioenverzekeraar. De consument heeft uitvoerig uiteengezet waarom de pensioenuitvoerder het in zijn ogen bij het verkeerde eind heeft, maar geen documenten overgelegd waaruit dat zou moeten blijken. De pensioenuitvoerder heeft naar het oordeel van de commissie op afdoende wijze aangetoond dat de beide verzekeringsovereenkomsten onder de Pensioenwet vallen en dat aan de wens van de consument om tot afkoop over te gaan geen gevolg kan worden gegeven. De vordering van de consument wordt afgewezen.

Op 10 juli 2024 ontvangt de consument van de pensioenuitvoerder een brief met de mededeling dat het beschikbare pensioenkapitaal (€ 39.859,94) is omgezet in een maandelijkse bruto-uitkering van €151,74 aan ouderdomspensioen. Bij overlijden van de consument ontvangt zijn echtgenote € 106,22 per maand.

De consument is het hier niet mee eens, mede omdat in zijn optiek door de pensioenuitvoerder onvoldoende helderheid is verschaft over het karakter van beide verzekeringen. Bij hem bestaan grote twijfels of er wel sprake is van pensioen en of de weigering van de pensioenuitvoerder om het kapitaal in één keer uit te betalen wel terecht is. Partijen zijn ondanks een uitwisseling van standpunten niet dichterbij elkaar gekomen, waarna de consument zich tot Kifid wendt.

De commissie moet de vraag beantwoorden of er voldoende gronden zijn om tot het oordeel te komen dat de pensioenuitvoerder het verzoek van de consument om tot afkoop van de beide verzekeringen over te gaan mocht weigeren.

De consument heeft uitvoerig uiteengezet waarom de pensioenuitvoerder het in zijn ogen bij het verkeerde eind heeft, maar geen documenten overgelegd waaruit dat zou moeten blijken. De pensioenuitvoerder heeft naar het oordeel van de Commissie deze stelling gemotiveerd betwist door op afdoende wijze aan te tonen dat de beide verzekeringsovereenkomsten onder

de Pensioenwet vallen en dat daardoor aan de wens van de consument om tot afkoop over te gaan geen gevolg kan worden gegeven.

De conclusie is dat uit alle beschikbare documentatie en correspondentie duidelijk naar voren komt dat het niet anders kan zijn dan dat de beide overeenkomsten als pensioenverzekeringen betiteld moeten worden waardoor de bepalingen van de Pensioenwet van toepassing zijn. De wens van de consument om het pensioenkapitaal af te kopen kan niet worden ingewilligd en zou bovendien geen recht doen aan de in 2004 tussen de consument en zijn voormalige echtgenote gemaakte afspraken in het kader van de verevening van het ouderdomspensioen. De vordering van de consument moet daarom worden afgewezen.

Instantie: Klachteninstituut Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 12-09-2025

Zaaknummer: Kifid 2025-0721

RECHTSPRAAK

Berekening nabestaandenpensioen niet onjuist

De echtgenoot van verzoekster is, na een dienstverband korter dan een jaar bij een werkgever van de overheid, overleden. Hij was deelnemer in het pensioenfonds ABP. Zijn nabestaanden (echtgenote en kinderen) ontvangen vervolgens een nabestaandenpensioen van ABP. De nabestaande echtgenote, de verzoekster, is het niet eens met de wijze van berekening van dit nabestaandenpensioen en verzoekt pensioenfonds ABP om deze berekening toe te lichten en te herzien. Zij acht het nabestaandenpensioen allereerst te laag omdat het salaris van haar overleden echtgenoot tijdens zijn dienstverband enkele keren was verhoogd en het laatst genoten salaris hoger was dan het startsalaris. Daarnaast is verzoekster het niet eens met de te bereiken pensioenleeftijd die ABP in de berekening hanteert. ABP is het daar niet mee eens en voert aan dat het nabestaandenpensioen correct is berekend volgens het pensioenreglement. De commissie stelt ABP in het gelijk maar beveelt aan de redactie van de bepaling te herzien.

Op 19 december 2023 doet verzoekster een verzoek aan ABP om een toelichting op de hoogte van het berekende nabestaandenpensioen. Op 17 januari 2024 stuurt ABP die toelichting. Vervolgens dient verzoekster op 2 februari 2024 een bezwaar in bij ABP, omdat zij het niet eens is met de berekening en evenmin met de daarin besloten te bereiken pensioenleeftijd van haar overleden echtgenoot.

Op 27 februari 2024 stuurt ABP een nadere toelichting op de berekening van het nabestaandenpensioen aan verzoekster en beantwoordt de vraag over de te bereiken pensioenleeftijd. Bovendien meldt ABP dat verzoekster de interne klachtenprocedure bij het pensioenfonds hiermee heeft doorlopen en dat zij haar klacht kan voorleggen aan de burgerlijke rechter of aan GIP, conform de per 1 januari 2024 geldende klachtenregeling van ABP. Verzoekster dient het geschil op 5 april 2024 in bij GIP. GIP meldt aan beide partijen dat

het geschil in behandeling is genomen. GIP stelt op 13 mei 2024 aanvullende vragen aan ABP.

Op 28 juni 2024 beantwoordt ABP de vragen van GIP. Hieruit blijkt dat het pensioenfonds op grond van het pensioenreglement van ABP bij zijn eerdere standpunt blijft. De verzoekster ziet af van bemiddeling en kiest op 29 juli 2024 voor een niet-bindende uitspraak van de geschillencommissie. Verzoekster stelt gelijktijdig een gemachtigde aan. Op 29 juli bevestigt GIP aan beide partijen dat de verzoekster heeft gekozen voor niet-bindende beslechting.

In het pensioenreglement zoals dat gold op het moment van overlijden van de echtgenoot van verzoekster, is in paragraaf 7.2 lid 1 voor de AOW-leeftijd vastgelegd: 'Bent u deelnemer en overlijdt u voordat u met ouderdomspensioen bent gegaan? Dan is het partnerpensioen 70% van het ouderdomspensioen dat u tot uw AOW-leeftijd opgebouwd zou hebben.'

De uitleg van het begrip 'AOW-leeftijd' staat in de bijlage 2- Begrippenlijst van het geldende pensioenreglement: 'De leeftijd waarop u recht heeft op AOW. Zie SVB.nl. Is uw AOW-leeftijd nog niet bekend? Dan gaan wij altijd uit van de meest recente AOW-leeftijd. De overheid stelt elk jaar opnieuw vast wat over vijf jaar de AOW-leeftijd is.'

De pensioendatum wordt, eveneens in bijlage 2- Begrippenlijst, gedefinieerd als: 'De leeftijd waarop u bij ABP met pensioen gaat. Wij gaan ervan uit dat dit de datum is dat u recht krijgt op AOW. U kan ervoor kiezen om op een andere leeftijd met pensioen te gaan.'

Uit de tekst op de website van de Sociale Verzekeringsbank kan de commissie niet afleiden dat er recht zou zijn om uit te gaan van de verwachte AOW-leeftijd op lange termijn. Juist omdat er onzekerheid bestaat over de levensverwachting in de toekomst, kan de voorlichting van de SVB naar zijn aard geen uitsluitel bieden over de juiste AOW-leeftijd over ruim 25 jaar. Die onzekerheid wordt ook door de SVB expliciet benoemd.

Ook uit de begripsomschrijving van de AOW-leeftijd in bijlage 2 van het pensioenreglement volgt dat ABP de meest recente AOW-leeftijd hanteert als de definitieve AOW-leeftijd nog niet bekend is. Deze meest recente AOW-leeftijd is op dit moment 67 jaar en 3 maanden. Anders dan verzoekster is de commissie dan ook van oordeel dat dit de AOW-leeftijd is zoals bedoeld in paragraaf 7.2 lid 1 van het pensioenreglement inzake partnerpensioen.

De deelnemer valt onder de voorwaarden van paragraaf 7.2 lid 1 van het pensioenreglement. Hij is overleden voorafgaand aan zijn pensioendatum. De pensioenopbouw, waarvan wordt uitgegaan bij de berekening van het partnerpensioen, is hieraan gekoppeld.

Het begrip pensioenrekenleeftijd dient te worden onderscheiden van de AOW-leeftijd. De commissie kan zich voorstellen dat dit voor verzoekster (en andere gerechtigden) niet

aanstonds duidelijk is. Niet de pensioenrekenleeftijd maar de vastgestelde AOW leeftijd wordt als uitgangspunt gehanteerd. Het partnerpensioen wordt berekend over de aanspraak op ouderdomspensioen. Dit staat in paragraaf 3.9 in samenhang met paragraaf 7.2 van het pensioenreglement. Zoals ook het pensioenfonds ter zitting naar voren heeft gebracht is de pensioenrekenleeftijd van belang voor het berekenen van flexibele elementen uit het pensioenreglement, zoals de ingangsdatum van het pensioen.

Op basis van het pensioenreglement wordt voor de berekening van het pensioengevend salaris dus uitgegaan van het salaris van het moment van indiensttreding en vindt een aanpassing van het salaris, inclusief eventuele verhogingen, pas plaats per 1 januari van het daaropvolgende jaar. Voor de opbouw van het pensioen in het jaar dat werknemer met pensioen gaat wordt het pensioengevend inkomen van het jaar daarvoor gebruikt. Het pensioenreglement gaat dus niet uit van het actuele salaris op het moment van het einde van de arbeidsovereenkomst. De hoogte van de afgedragen pensioenpremie is afgestemd op het pensioengevend salaris zoals omschreven in het pensioenreglement.

Een verhoging van het pensioengevend salaris vindt pas plaats per 1 januari van het jaar, volgend op het jaar van indiensttreding. Dit geldt bijvoorbeeld ook voor iemand die 20 jaar in dienst is; het jaar van loonsverhoging wordt pas in het pensioen meegenomen in het daarop volgende jaar. Daarnaast werd ook de pensioenpremie voor de deelnemer niet verhoogd in de loop van het jaar, ondanks de verschillende loonsverhogingen. Die premie zou pas per 1 januari van het volgende jaar worden aangepast. Hieruit blijkt dat ABP het pensioenreglement consequent en bestendig uitlegt.

Op basis van het voorgaande komt de commissie, in afwijking van hetgeen verzoekster aanvoert, tot het oordeel dat in casu het pensioengevend salaris op het moment van indiensttreding moet worden gebruikt voor de berekening van het ouderdomspensioen en partnerpensioen en niet het salaris van november 2023.

Ten overvloede merkt de commissie het volgende op. Juist voor nabestaanden, zoals verzoekster en haar kinderen die geconfronteerd zijn met een groot en plotseling verlies, is het van belang dat een cao-uitleg van het pensioenreglement, waarbij meerdere bepalingen moeten worden betrokken, zoveel mogelijk voorkomen zou moeten worden. De commissie geeft betrokkenen bij de totstandkoming van het onderhavige pensioenreglement in overweging bij een eventuele komende herziening aandacht te besteden aan de redactie van artikel 7.2.1. van dit pensioenreglement.

De door de gemachtigde van verzoekster aangedragen argumenten rechtvaardigen naar het oordeel van de commissie geen toepassing van de hardheidsclausule. Het reglement voorziet

(ook) in de regels en daarmee het kader voor de uitvoering. De concrete uitkomst van die precieze uitvoering, conform het reglement, leidt niet tot een onbillijke uitkomst.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 04-12-2024

Zaaknummer: GIP 2024-0372

RECHTSPRAAK

Geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen tijdens WAO-loondervingsuitkering

Verzoeker ontvangt een WAO-vervolguitkering en aanvullend arbeidsongeschiktheidspensioen. Na collectieve waardeoverdracht naar BPFV raakt hij volledig arbeidsongeschikt en krijgt hij een WAO-loondervingsuitkering. BPFV stopt daarop het arbeidsongeschiktheidspensioen met terugwerkende kracht en vordert terug. Na bezwaar ziet BPFV af van de terugvordering. Op grond van het pensioenreglement van BPFV heeft verzoeker geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen van 15 juni 2022 tot 15 juni 2025. Verzoeker mocht er niet gerechtvaardigd op vertrouwen dat het arbeidsongeschiktheidspensioen zou worden voortgezet nadat zijn WAO-vervolguitkering was omgezet in een WAO-loondervingsuitkering.

Verzoeker is geboren op 17 september 1960. Sinds september 1985 bouwt hij via zijn werkgever pensioen op bij Bedrijfspensioenfonds voor de Houtwaren- en Borstelindustrie (PHB). Per 1 oktober 1995 gaat PHB over naar Bedrijfstakpensioenfonds voor de Houtverwerkende Industrie (PHI). Verzoeker is 16 april 2001 gedeeltelijk arbeidsongeschikt verklaard, eerst met een arbeidsongeschiktheidsklasse van 65-80%. Op 30 september 2003 wijzigt de arbeidsongeschiktheidsklasse naar 45-55% en op 7 november 2006 naar 55-65%.

Verzoeker ontvangt sinds 16 april 2001 een WAO-loondervingsuitkering. Deze wordt met ingang van 16 april 2002 omgezet in een WAO-vervolguitkering. Verzoeker ontvangt van PHI een arbeidsongeschiktheidspensioen als aanvulling op zijn WAO-uitkering.

Per 1 januari 2013 wordt PHI samengevoegd met Bedrijfstakpensioenfonds voor de sector Waterrecreatie en de Kunststoffen en Houten Jachtbouw. Het pensioenfonds krijgt de naam Bedrijfstakpensioenfonds voor de Houtverwerkende Industrie en Jachtbouw (PHJ). PHJ zet de

uitkering van het arbeidsongeschiktheidspensioen van verzoeker ongewijzigd voort.

Per 1 april 2022 worden de opgebouwde aanspraken en rechten van PHJ middels een collectieve waardeoverdracht overdragen aan BPFV. Hierbij worden de overgedragen aanspraken en rechten, waaronder die van verzoeker, met 3,7% verlaagd.

Op 15 juni 2022 wordt verzoeker volledig arbeidsongeschikt. Zijn WAO-vervolguitkering wordt omgezet in een WAO-loondervingsuitkering tot en met 14 juni 2025. UWV informeert verzoeker hierover per brief van 19 september 2022. 10. Op 16 mei 2024 informeert BPFV verzoeker dat zijn arbeidsongeschiktheidspensioen per 15 juni 2022 is beëindigd, dat hij vanaf mei 2024 geen arbeidsongeschiktheidspensioen meer ontvangt en dat hij over de periode van 15 juni 2022 tot 1 mei 2024 te veel arbeidsongeschiktheidspensioen heeft ontvangen.

Op 26 juli 2024 informeert BPFV verzoeker dat er een vordering is ontstaan van € 8.878,54 vanwege onverschuldigd ontvangen arbeidsongeschiktheidspensioen in de periode tussen 15 juni 2022 en 1 mei 2024. Op 31 juli 2024 dient verzoeker tegen de aanpassing van zijn arbeidsongeschiktheidspensioen en de vordering een bezwaar in bij het pensioenfonds. Het pensioenfonds wijst het bezwaar af per brief van 25 september 2024. Daarop dient verzoeker op 28 september 2024 een klacht in over de afwijzing van zijn bezwaar. Per brief van 18 november 2024 laat het pensioenfonds verzoeker weten dat de vordering komt te vervallen. De beëindiging van het arbeidsongeschiktheidspensioen wordt gehandhaafd. Verzoeker is het hiermee niet eens en hij legt het geschil voor aan GIP.

Op 8 april 2025 informeert het UWV verzoeker dat zijn WAO-loondervingsuitkering vanaf 15 juni 2025 wordt omgezet in een WAO-vervolguitkering. Verzoeker stelt naar aanleiding hiervan vragen aan (de uitvoeringsorganisatie van) BPFV op 18 april 2025. De belangrijkste vraag was of zijn arbeidsongeschiktheidspensioen weer zou worden hervat. Tijdens de mondelinge behandeling bevestigt het pensioenfonds dat het arbeidsongeschiktheidspensioen van verzoeker per 15 juni 2025 wordt hervat. Verzoeker vraagt de geschillencommissie uit te spreken dat de beëindiging van zijn arbeidsongeschiktheidspensioen onrechtmatig was en dat de uitkering over de periode 1 mei 2024 tot 15 juni 2025 dient te worden voortgezet door BPFV. Verzoeker stelt dat hij in de periode van 5 december 2006 tot 5 juni 2007 in plaats van een WAO-vervolguitkering een WAO-loondervingsuitkering ontving. Verzoeker heeft geen informatie aangeleverd waaruit dit blijkt. Verzoeker geeft aan dat zijn arbeidsongeschiktheidspensioen onafgebroken is uitgekeerd geweest van 16 april 2001 tot 1 mei 2024. BPFV kan dit bevestigen noch ontkennen omdat bij het pensioenfonds geen informatie beschikbaar is over de periode voorafgaand aan de collectieve waardeoverdracht van PHJ per 1 april 2022.

Uit de beschikbare pensioenreglementen concludeert de geschillencommissie dat de van toepassing zijnde voorwaarden voor recht op arbeidsongeschiktheidspensioen sinds de aanvang van de arbeidsongeschiktheid van verzoeker inhoudelijk niet zijn gewijzigd. Deze voorwaarden houden in dat er alleen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen is tijdens perioden van een WAO-vervolguitkering, en niet tijdens perioden van een WAO-loondervingsuitkering.

Verzoeker heeft op grond van de pensioenreglementen in elk geval recht gehad op arbeidsongeschiktheidspensioen in de periode direct voorafgaand aan 15 juni 2022 en heeft dat recht opnieuw met ingang van 15 juni 2025. In de tussenliggende periode heeft verzoeker volgens het pensioenreglement van BPFV geen recht op arbeidsongeschiktheidspensioen.

Alles overziende was het volgens de geschillencommissie in 2022 kenbaar voor verzoeker dat de wijziging van zijn WAO-uitkering mogelijk gevolgen had voor zijn arbeidsongeschiktheidspensioen. Hij had daar bij twijfel bij BPFV navraag over kunnen doen. Dat hij dat niet heeft gedaan, maakt niet dat hij mocht vertrouwen op de juistheid van het voorzetten van de uitkering.

Het pensioenfonds heeft het arbeidsongeschiktheidspensioen van verzoeker uitgekeerd van 15 juni 2022 tot 1 mei 2024. Niet in geschil is dat hier sprake is van een onverschuldigd betaling. BPFV heeft deze niet teruggevorderd. Het besluit van BPFV de vordering kwijt te schelden, vindt de geschillencommissie in het licht van de nadere toelichting alleszins redelijk. Dat het pensioenfonds de uitkering naar de toekomst heeft stopgezet zodra was vastgesteld dat verzoeker geen recht meer had op arbeidsongeschiktheidspensioen, is in overeenstemming met de vaste lijn in de rechtspraak dat rechten worden ontleend aan het pensioenreglement. Verzoeker heeft niet aangegeven waarom dit in zijn geval dit onredelijk is.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 25-08-2025

Zaaknummer: GIP 2024-626

RECHTSPRAAK

Pensioen is niet te laag vastgesteld

Verzoeker is van mening dat zijn pensioen bij ABP onjuist en te laag is vastgesteld. Volgens verzoeker is namelijk te weinig pensioenpremie afgedragen, is zijn andere pensioen (bij PFZW) relatief veel hoger dan bij ABP en klopt de pensioenberekening zelf niet. ABP is van mening dat het pensioen van verzoeker overeenkomstig het pensioenreglement correct is vastgesteld. De geschillencommissie is het eens met ABP en wijst het verzoek af.

Verzoeker heeft van 1 november 1991 tot 1 maart 2001 pensioen opgebouwd bij ABP (ruim 9 jaar opbouw); hij heeft voltijds gewerkt. Vervolgens heeft verzoeker dertien jaar pensioen opgebouwd bij PFZW. In 2010 belt verzoeker met ABP over mogelijke waardeoverdracht van de opgebouwde pensioenaanspraken bij ABP naar PFZW. Dit leidt niet tot een verzoek tot waardeoverdracht.

Vanaf 25 oktober 2023 ontvangt verzoeker pensioen van ABP (€ 5.004,37 bruto per jaar). Dit pensioen bedraagt na indexatie in 2024 € 5.156,04 bruto per jaar. Verzoeker belt in november 2023 met ABP. Hij vindt dat zijn pensioen te laag is vergeleken met zijn pensioen bij PFZW en vermoedt dat er te weinig pensioenpremie aan ABP is afgedragen. Zijn pensioen bij PFZW bedraagt in 2024 € 14.045 bruto per jaar.

Op 8 januari 2024 klaagt verzoeker bij ABP en stelt vragen over de hoogte van zijn pensioen. Op 19 februari 2024 geeft ABP in een brief aan verzoeker uitleg over zijn pensioen. Op 21 februari 2024 verlangt verzoeker een specifiek antwoord op zijn vragen over de hoogte van zijn pensioen. Op 25 maart 2024 stuurt ABP aan verzoeker een brief met een pensioenberekening, waarin het aantal dienstjaren vóór 1996 en de omrekenfactoren op nul zijn gesteld. Op 19 april 2024 dient verzoeker een geschil bij GIP in omdat hij vindt dat de pensioenberekening van 25 maart 2024 onjuist is.

De commissie is van oordeel dat zijn pensioen overeenkomstig het pensioenreglement van ABP en dus juist is vastgesteld en wijst het verzoek af. De commissie komt tot dit oordeel op

grond van het volgende. De commissie heeft zowel de pensioenberekening van 25 maart 2024 als de pensioenberekening van 12 november 2024 beoordeeld. In de berekening van maart 2024 zijn het aantal dienstjaren en de omrekenfactoren, die relevant zijn voor omrekening van het tot 1996 opgebouwde pensioen op 1 januari 1996, niet juist vermeld. ABP heeft deze onjuistheden hersteld door middel van de nieuwe pensioenberekening van november 2024. Het bedrag aan ouderdomspensioen in de berekening van maart 2024 is evenwel gelijk aan het ouderdomspensioen in de berekening van november 2024 en komt overeen met wat verzoeker aan pensioen ontvangt. De commissie heeft geen aanwijzingen dat de pensioenberekening van november 2024 niet klopt. ABP heeft verder aangetoond dat het aantal dienstjaren (pensioenjaren) vanaf 1 januari 1996 tot 1 maart 2001 5,1667 bedraagt. Verzoeker heeft namelijk in 2001 maar twee maanden deelgenomen en niet drie maanden.

Het is spijtig voor verzoeker dat de presentatie van de pensioenberekening van maart 2024 niet helemaal juist is. Het is begrijpelijk dat verzoeker daardoor veronderstelt dat zijn pensioenuitkering onjuist is berekend en te laag is vastgesteld. Die veronderstelling is echter onjuist.

De pensioenregelingen zoals opgenomen in de Abp-wet tot 1996 en in het pensioenreglement van ABP vanaf 1996 gingen uit van opbouw van een pensioenaanspraak. Deelname aan de pensioenregeling betekende dat de deelnemer aanspraak op een pensioenuitkering opbouwde voor zichzelf bij pensionering en voor zijn nabestaanden bij zijn overlijden. In de pensioenregeling was nader uitgewerkt hoe de pensioenaanspraak werd berekend. Daarbij speelden onder meer de omvang van de diensttijd, de hoogte van het pensioengevend inkomen, de franchise en het opbouwpercentage een rol.

In de pensioenregelingen van ABP was vermeld dat voor de deelnemer pensioenpremie werd betaald door de werkgever aan ABP. De premiehoogte was tot 1996 geregeld in de Abp-wet en vanaf 1996 in het pensioenreglement van ABP. Verzoeker heeft deelgenomen aan pensioenregelingen van ABP waarin de hoogte van de pensioenpremie geen rol speelde bij de hoogte van de pensioenaanspraak. Dit betekent dat zijn pensioenaanspraak niet lager zou zijn als te weinig pensioenpremie was afgedragen, zoals ABP terecht stelt. Overigens bestonden er geen algemene wettelijke normen voor de (minimale) hoogte van de pensioenpremie. De commissie hoeft en kan dus niet onderzoeken of voldoende pensioenpremie is afgedragen.

Het vermoeden van verzoeker dat zijn pensioen bij ABP te laag is, is er mede op gebaseerd dat zijn pensioen bij PFZW (in relatie tot het aantal dienstjaren) veel hoger is. De pensioenregelingen van ABP en PFZW waren echter niet gelijk aan elkaar. Verder was voor verzoeker het pensioengevend inkomen bij PFZW fors hoger dan bij ABP. Ook heeft verzoeker ca. vier jaren langer deelgenomen aan de pensioenregeling van PFZW dan aan de regeling van

ABP. De commissie is van oordeel dat met name deze twee elementen het verschil tussen beide pensioenuitkeringen verklaren. Maar ook de hoogte van de franchise, het opbouwpercentage en de indexatieverlening zoals opgenomen in de pensioenregelingen konden verschil uitmaken. Het bestaande verschil in pensioenuitkering bij beide fondsen (ca. € 9.000 bruto per jaar) is, gelet op dit alles, geen reden om aan te nemen dat het pensioen bij ABP van verzoeker onjuist is vastgesteld.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 25-09-2025

Zaaknummer: GIP 2024-401

RECHTSPRAAK

GIP raadpleegt deskundig over kwalificatie beroepsziekte met oog op pvi

Verzoekster heeft 35 jaar gewerkt bij ABP en APG. Na een ziekteperiode van 2 jaar heeft verzoekster op 9 januari 2014 bericht ontvangen dat zij onder de IVA valt. Zij is voor 100% arbeidsongeschikt. Verzoekster heeft op 7 oktober 2022 een brief ontvangen van ABP. ABP stelt daarin de vraag of verzoekster recht zou hebben op dubbele premievrije opbouw als gevolg van een dienstongeval of beroepsziekte. Verzoekster geeft aan dat sprake is van een beroepsziekte. Het bewijs daarvan zou uit het medisch dossier van verzoeker blijken. Het pensioenfonds meent op grond van de door verzoekster verstrekte medische informatie dat niet gesproken kan worden van een beroepsziekte. De geschillencommissie definieert een beroepsziekte als een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden. De commissie raadpleegt een (medisch) deskundige om te onderzoeken in hoeverre de ziekte van verzoekster zijn oorzaak vindt in arbeid en/of arbeidsomstandigheden.

Verzoekster is per 1 november 1978 in dienst getreden bij ABP. Bij de verzelfstandiging van APG in 2008 kwam verzoekster daar in dienst. Verzoekster was werkzaam als administratief medewerkster. Het dienstverband eindigde per 1 mei 2014. Uit hoofde van het dienstverband is verzoekster steeds deelnemer van ABP geweest. Verzoekster heeft een medische geschiedenis (waarop in de beoordeling zal worden ingegaan) vanaf 1987. In 2007 wendde zij zich tot de bedrijfsarts. Begin 2012 meldde zij zich daadwerkelijk ziek. Op 9 december 2014 werd zij arbeidsongeschikt verklaard: ingaande 9 januari 2014 werd een IVA-uitkering toegekend.

ABP heeft aan verzoekster de gewone reglementaire premievrije pensioenopbouw wegens arbeidsongeschiktheid toegekend. Verzoekster wijt haar arbeidsongeschiktheid aan het feit dat zij jarenlang op haar werk is gepest, getreiterd en door leidinggevenden is vernederd. Verzoekster geeft aan dat zij voortdurend door haar leidinggevenden is overvraagd. Gedurende de 35 dienstjaren is verzoekster uitsluitend bij ABP en/of APG werkzaam geweest. In oktober 2022 stuurt ABP alle bij ABP als arbeidsongeschikt geregistreerde deelnemers, waaronder verzoekster, een brief waarin zij erop worden gewezen dat zij mogelijk recht hebben op verhoogde premievrije pensioenopbouw in het geval dat de arbeidsongeschiktheid het gevolg is van een dienstongeval of beroepsziekte. ABP vraagt aan verzoekster aan te tonen (bewijs te leveren) dat sprake is van een beroepsziekte.

Verzoekster dient een aanvraag in bij ABP om in aanmerking te komen voor deze verhoogde premievrije pensioenopbouw. Op 29 november 2023 wijst ABP het verzoek tot toekenning van een verhoogde premievrije opbouw van het ouderdoms- en nabestaandenpensioen gemotiveerd af. ABP betwist onder verwijzing naar verkregen advies van een medisch deskundige een causaal verband tussen arbeidsongeschiktheid en arbeid(somstandigheden). De gemachtigde van verzoekster maakt gemotiveerd bezwaar tegen de afwijzing van ABP. Gemachtigde brengt de medische adviezen van diverse gespecialiseerde medisch deskundigen bij ABP onder de aandacht en vraagt om herbeoordeling van het medisch dossier.

Op 11 maart 2024 wijst ABP het bezwaar van verzoekster af, waarbij ABP onder meer verwijst naar de conclusie van een tweede door ABP ingeschakelde medisch deskundige die stelt dat niet overtuigend is te onderbouwen dat de arbeidsongeschiktheid in hoofdzaak het resultaat is van een erkende beroepsziekte.

De geschillencommissie definieert een beroepsziekte als een ziekte of aandoening als gevolg van een belasting die in overwegende mate in arbeid of arbeidsomstandigheden heeft plaatsgevonden. De commissie raadpleegt een (medisch) deskundige om te onderzoeken in hoeverre de ziekte van verzoekster zijn oorzaak vindt in arbeid en/ of arbeidsomstandigheden.

De geschillencommissie heeft alles overwegend onvoldoende zekerheid over het causaal verband tussen de ziekte van verzoekster en haar werk om te kunnen oordelen dat sprake is van een beroepsziekte, of om het beroep daarop af te wijzen. Daarbij heeft de commissie in het voordeel van verzoekster het tijdsverloop sedert 2014 meegewogen, en de mogelijkheid dat bewijsmateriaal aan de zijde van verzoekster verloren is gegaan. Dit laatste hoewel verzoekster daarover niet erg concreet is geweest.

De geschillencommissie beschikt zelf niet over de benodigde medische expertise om vast te kunnen stellen of er wel of niet sprake is van een causaal verband. Deze expertise ligt, vanuit

het medisch specialisme bedrijfsgeneeskunde, in eerste instantie bij een bedrijfsarts.

Op grond van artikel 26 van het procesreglement kan de geschillencommissie besluiten een deskundige te raadplegen. GIP draagt hiervan de kosten. De geschillencommissie heeft het voornemen een bedrijfsarts in te schakelen en wel de heer H. Donkers (BIG-nummer 49020679101) van Lechner Consult.

De deskundige zal – tenzij de hierna te noemen reactie van partijen tot een andere formulering leidt – worden gevraagd in een rapport antwoord te geven op de volgende vraag: Bestaat naar uw deskundig oordeel een oorzakelijk verband tussen de ziekte of aandoening(en) waaraan verzoekster (destijds werknemer) in 2014 leed, en de belasting in door haar voordien verrichte arbeid en omstandigheden waarin die arbeid werd verricht? Zo ja, kunt u dit verband uitdrukken in een procentueel aandeel van de arbeid of arbeidsomstandigheden in het ontstaan, voortduren en/of verergeren van de ziekte tot dat moment? Wat kunt u zeggen over het aandeel van andere oorzaken van de ziekte?

De commissie gaat ervan uit dat de deskundige verzoekster persoonlijk zal spreken. De deskundige kan daar echter van afwijken indien deze in het advies de commissie gemotiveerd kan duidelijk maken waarom dat niet zinvol is.

Instantie: Geschilleninstantie pensioenfondsen

Datum uitspraak: 31-01-2025

Zaaknummer: GIP 2024-0417

RECHTSPRAAK

Gerecht verdeelt huwelijksgemeenschap en pensioen

Echtscheiding in 2009 ingeschreven. Partijen komen niet tot verdeling van ontbonden huwelijksgemeenschap. Het Gerecht verdeelt diverse posten, waaronder de echtelijke woning en onroerend goed. Tussen partijen is niet in geschil dat zij beiden pensioenrechten hebben opgebouwd die in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vallen en die tussen hen moeten worden verdeeld. Omdat partijen aangaande de omvang van het pensioen geen concrete feiten hebben aangedragen, zal het Gerecht bepalen dat zij over en weer recht hebben op de helft van het door de ander tot aan de peildatum opgebouwde pensioen.

Partijen zijn op 28 december 1992 in Aruba in gemeenschap van goederen met elkaar gehuwd. Bij beschikking van dit Gerecht van 14 januari 2009 (zaaknummer EJ3225 van 2008) is de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en de verdeling bevolen van de gemeenschap waarin partijen zijn gehuwd. De echtscheidingsbeschikking is op 2 juni 2009 ingeschreven in de daartoe bestemde registers. Partijen zijn niet tot verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap overgegaan.

Vast staat dat het partijen niet is gelukt onderling tot een verdeling van de tussen hen bestaande, ontbonden huwelijksgoederengemeenschap te komen. Indien de deelgenoten in een gemeenschap geen overeenstemming over de verdeling daarvan kunnen bereiken, kan de rechter op de voet van artikel 3:185 lid 1 BW de verdeling van die gemeenschap vaststellen. Daarbij dient naar billijkheid rekening te worden gehouden met de belangen van partijen en het algemeen belang. De rechter die de verdeling vaststelt geniet een mate van vrijheid en is niet gebonden aan hetgeen partijen over en weer hebben gevorderd en hoeft niet expliciet in te gaan op hetgeen partijen aanvoeren (HR 17 april 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZC2631).

De peildatum voor het bepalen van de omvang van de huwelijksgoederengemeenschap is, zoals tijdens de comparitie van partijen met partijen besproken, 2 juni 2009.

Het Gerecht bepaalt in het kader van (de wijze van) de verdeling van de tussen partijen bestaande ontbonden huwelijksgoederengemeenschap als volgt. De echtelijke woning zal aan een derde worden verkocht. De verkoopopbrengst van de woning, na aftrek van de aan de verkoop verbonden kosten, zal gelijkelijk tussen partijen worden verdeeld. De onroerende zaak, gelegen te [adres 2], zal aan een derde worden verkocht. De verkoopopbrengst van de woning zal, na aftrek van de aan de verkoop verbonden kosten en betaling van de nog openstaande erfpachtcanon, gelijkelijk tussen partijen worden verdeeld. Het gerecht veroordeelt de vrouw om ter zake van de tot en met december 2023 ontvangen huurinkomsten het bedrag van Afl. 32.975 aan de man te betalen. Het gerecht veroordeelt de man om van de vanaf heden door hem te ontvangen huurinkomsten de helft aan de vrouw te voldoen. Het gerecht veroordeelt de man ter zake van de motor een bedrag van Afl. 6.000 aan de vrouw te betalen. Het gerecht deelt toe aan de vrouw het onverdeelde 1/22e aandeel in de onroerende zaak gelegen te [adres 3], onder de verplichting om wegens overbedeling een bedrag van Afl. 9.769,55 aan de man te voldoen.

Tussen partijen is niet in geschil dat zij beiden pensioenrechten hebben opgebouwd die in de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap vallen en die tussen hen moeten worden verdeeld. Omdat partijen aangaande de omvang van het pensioen geen concrete feiten hebben aangedragen, zal het Gerecht bepalen dat zij over en weer recht hebben op de helft van het door de ander tot aan de peildatum opgebouwde pensioen. Het gerecht bepaalt dat de man en de vrouw over en weer recht hebben op de helft van het door de ander tot aan 2 juni 2009 opgebouwde pensioen.

Instantie: Gerecht in Eerste Aanleg van Aruba

Datum uitspraak: 20-08-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEAA:2025:241

Zaaknummer: AUA20230096

Rechters: T.A.M. Tijhuis

Advocaten: M.O. Lopez en Kock, S.A. S.A. Kock

Wetsartikelen: 3:185 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding met nevenvoorzieningen: geen verevening pensioen fiscaal gunstige spaarrekening

Echtscheiding met nevenvoorzieningen. De rechtbank spreekt de echtscheiding uit en treft voorzieningen over onder meer de zorgregeling, de woning, de kinder- en partneralimentatie en stelt de huwelijksgemeenschap vast. Ten aanzien van pensioen is bij huwelijkse voorwaarden pensioenverevening overeengekomen. Het door de vrouw opgebouwd pensioen is een fiscaal gunstige spaarrekening. Dat pensioen hoeft niet verevend te worden en valt niet onder de finale verrekening.

Partijen zijn gehuwd in 2013. Zij hebben voorafgaand aan hun huwelijk in 2013 huwelijkse voorwaarden opgesteld. Zij zijn de ouders van twee minderjarige kinderen. De kinderen verblijven op dit moment – op basis van een week-op-week-af ‘birdnest-regeling’ – met een van partijen in de echtelijke woning. De ouders oefenen het gezamenlijk gezag over hen uit.

Bij het indienen van een verzoek tot echtscheiding is het wettelijk verplicht om een ouderschapsplan over te leggen. De ouders hebben dat niet gedaan. De rechtbank stelt vast dat het de ouders niet is gelukt om op alle punten ten aanzien van de kinderen tot overeenstemming te komen. Daarom beoordeelt de rechtbank het verzoek tot echtscheiding. Beide partijen stellen dat het huwelijk duurzaam is ontworst, zodat de daarop steunende, over en weer gedane verzoeken tot echtscheiding als op de wet gegrond kunnen worden toegewezen. De rechtbank zal hierna de door partijen verzochte nevenvoorzieningen behandelen en daarop beslissen. Het verzoek van de man om afsplitsing van (de behandeling van) het verzoek tot echtscheiding en de overige nevenverzoeken zal de rechtbank afwijzen. Partijen hebben volledige overeenstemming bereikt over de reguliere zorgregeling, namelijk dat de kinderen in de even weken bij de vrouw verblijven en in de oneven weken bij de man, met maandag als wisseldag. De rechtbank acht deze regeling in het belang van de kinderen en zal deze vastleggen.

Hierbij geldt dat zolang de (voormalige) echtelijke woning nog niet is verdeeld/verkocht, partijen op basis van 'birdnesting' in hun weken met de kinderen in de woning verblijven. De door de vrouw verzochte verdeling van de vakanties en feestdagen bij helfte – zoals omschreven onder punt 4 van het gewijzigde petitum – zal de rechtbank toewijzen, met uitzondering van de daarin opgenomen bepalingen over het maken van een lange en/of verre reis. De rechtbank is van oordeel dat een dergelijke gezagsbeslissing naar de omstandigheden van dat moment door de ouders moet worden genomen.

De rechtbank bepaalt dat de vrouw aan de man met ingang van heden een kinderalimentatie ten behoeve van [minderjarige 1] en [minderjarige 2] van € 35,50 per maand, per kind zal betalen, telkens bij vooruitbetaling te voldoen.

De man dient aan de vrouw, met ingang van de dag dat de beschikking van echtscheiding is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand, een partneralimentatie van € 976 per maand te betalen, telkens bij vooruitbetaling te voldoen. De rechtbank stelt de verdeling van de eenvoudige huwelijksgemeenschap als volgt vast, onder de voorwaarde van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand: met betrekking tot de woning, gelegen aan de [adres] ([postcode]) te [plaats 2] en de daaraan gekoppelde hypothecaire geldleningen:

1. de woning wordt toegedeeld aan de man op de volgende wijze en onder de volgende voorwaarden:

(a) de man dient binnen 4 weken na de beschikkingsdatum aan de vrouw aan te tonen dat hij de woning tegen de getaxeerde waarde kan overnemen met ontslag van de vrouw uit de hoofdelijke aansprakelijkheid van de aan de woning gekoppelde hypothecaire geldleningen;

(b) uit de overwaarde komt eerst een bedrag van € 21.125 toe aan de man vanwege het vergoedingsrecht jegens de eenvoudige gemeenschap. Het restant van de overwaarde wordt tussen partijen bij helfte gedeeld dan wel gedragen. De overwaarde bestaat uit de getaxeerde waarde, minus de aan de woning gekoppelde hypothecaire geldleningen ten tijde van de overdracht en minus de kosten van de makelaar-taxateur;

(c) de kosten van de notariële overdracht worden door de man, als kosten koper, voldaan;

(d) partijen verlenen over en weer op eerste verzoek van de ander hun medewerking aan de notariële overdracht van de woning.

2. Indien de man de woning niet kan overnemen onder bovengenoemde voorwaarden dan

wordt de woning verkocht en geleverd aan een derde op de volgende wijze en onder de volgende voorwaarden:

(a) partijen dienen binnen één week nadat de onder (1) genoemde termijn is verstreken of nadat de man kenbaar heeft gemaakt de woning niet te kunnen overnemen aan een makelaar een gezamenlijke opdracht verstrekken tot verkoop van de woning aan een derde. Als partijen het niet eens worden over een makelaar dient de vrouw binnen één week nadat duidelijk is geworden dat de man de woning niet over kan nemen drie makelaars voor te stellen die bereid en in staat zijn de woning te verkopen, waaruit de man er vervolgens binnen één week één kiest. Deze makelaar zal – als partijen het niet eens zijn – partijen bindend adviseren over de vast te stellen vraag- en laatprijs van de woning;

(b) uit de overwaarde komt eerst een bedrag van € 21.125 toe aan de man vanwege het vergoedingsrecht jegens de eenvoudige gemeenschap. Het restant van de overwaarde wordt tussen partijen bij helfte gedeeld dan wel gedragen. De overwaarde bestaat uit de verkoopopbrengst van de woning, minus de aan de woning gekoppelde hypothecaire geldleningen ten tijde van de overdracht en minus de kosten van de verkoop en de overdracht, waaronder de kosten van de makelaar;

(c) partijen verlenen over en weer op eerste verzoek van de ander hun medewerking aan de notariële overdracht van de woning.

De rechtbank deelt toe aan de man de reeds verkochte Volvo V70 met toebehoren, onder de verplichting aan de man om een bedrag van € 1.500 aan de vrouw te betalen. De rechtbank bepaalt dat de vrouw aan de man uit hoofde van de verrekening van de kosten van de huishouding € 591,56 moet betalen.

Ten aanzien van pensioen oordeelt de rechtbank als volgt. Artikel 7 van de huwelijkse voorwaarden luidt

‘Pensioenverevening

1. Ingeval het huwelijk van de echtgenoten door echtscheiding wordt ontbonden, zullen de door de echtgenoten opgebouwde pensioenaanspraken tussen de echtgenoten worden verevend conform het bepaalde in de artikelen 2 en 3 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding, voor zover zij zijn opgebouwd tijdens het huwelijk, derhalve tot de echtscheiding, met dien verstande dat:

a. van de door de man opgebouwde pensioenaanspraken, voor zover vallende onder de ‘verevening, van iedere uit te betalen termijn aan de vrouw zal toekomen niet vijftig procent maar tien procent;

b. van de door de vrouw opgebouwde pensioenaanspraken, voor zover vallende onder de 'verevening', van iedere uit te betalen termijn aan de man zal toekomen niet vijftig procent maar tien procent.

2. (...)'

De vrouw bouwt vanaf 2018 in eigen beheer pensioen op. Dit pensioen is deels ondergebracht op een spaarrekening en deels bij BrandNewDay. Tussen partijen is in geschil of artikel 7 van de huwelijkse voorwaarden van toepassing is op deze pensioenvoorziening. Volgens de man is dat het geval en heeft hij recht op 10% van de bedragen die sinds 2018 zijn opgebouwd. De vrouw is het daar niet mee eens. Zij stelt zich op het standpunt dat haar in eigen beheer opgebouwde pensioen niet valt onder de werking van de WVPS, zodat de man daar geen rechten aan kan ontlelen.

Naar het oordeel van de rechtbank is de tekst van artikel 7 van de huwelijkse voorwaarden duidelijk en is er geen aanleiding om daar een ruimere uitleg aan te geven. Uit deze tekst volgt dat de man alleen recht heeft op pensioenverevening van door de vrouw tijdens het huwelijk opgebouwd pensioen, voor zover dat pensioen valt onder de WVPS. Het door de vrouw in eigen beheer opgebouwde pensioen is in feite niet anders dan een fiscaal gunstige spaarrekening, die op grond van artikel 8 lid 10 van de huwelijkse voorwaarden niet in de finale verrekening wordt betrokken. Het verzoek van de man zal daarom worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15911

Zaaknummer: C/09/664605 / FA RK 24-2676

Rechters: C. van Hees

Advocaten: I. Vledder en A.D. van Koningsveld

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ontbinding arbeidsovereenkomst door verwijtbaar handelen werknemer: geen billijke vergoeding

Geschil tussen werkgever en werknemer. Werknemer heeft tegen instructies CEO in eigenhandig een instemmingsaanvraag bij de OR ingediend. De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst wegens verwijtbaar handelen en nalaten van de werknemer. Er is geen sprake van ernstig verwijtbaar handelen door werknemer. Er is geen recht op een billijke vergoeding.

Werknemer is in 1985 in dienst getreden bij Orga Holding B.V. (hierna: Orga). Werknemer is binnen Orga opgeklommen tot voorzitter van het MT. Orga verzoekt de arbeidsovereenkomst op de e-grond te ontbinden.

De kantonrechter oordeelt als volgt. Werknemer is ver buiten zijn boekje gegaan door tegen instructies van onder meer de CEO in te gaan en eigenhandig een instemmingsaanvraag bij de OR in te dienen. Daardoor heeft werknemer het verdere functioneren in zijn sleutelpositie binnen Orga eigenlijk al feitelijk onmogelijk gemaakt.

Werkgever had een goede reden om werknemer op de onderwerpen pensioen en besturingsmodel niet langer te laten fungeren als woordvoerder van de bestuurder van de onderneming in de overleggen met de OR, vanwege zijn persoonlijke belang en afwijkende visie over het standpunt van de bestuurder. Niet weersproken is dat werknemer duidelijk meegedeeld is dat hij zich niet langer mocht mengen in het overleg met de OR over de onderwerpen pensioen en besturingsmodel. Hieraan is ook uitvoering gegeven, want onbetwist staat vast dat in het voorjaar van 2024 overleg heeft plaatsgevonden tussen [persoon D] c.s. en de OR aangaande een adviesaanvraag over de beoogde wijziging van het besturingsmodel (afschaffing van holacratie) en de werving van een nieuwe CEO, zonder dat werknemer bij dit overleg aanwezig was. Op 29 mei 2024 is hierover door [persoon D] c.s. een adviesaanvraag ingediend bij de OR. Op 10 september 2024 heeft de OR positief geadviseerd.

Niet weersproken is dat [persoon D] c.s. op 5 april 2024 rechtstreeks benaderd zijn door de

voorzitter van de OR met een verzoek om een onderzoek in te stellen naar de gang van zaken rondom de verandering van de pensioenregeling met afschaffing van de eindloonregeling in 1999, waarbij de voorzitter door werknemer in het bezit leek te zijn gesteld van een in opdracht van werkgever door Haga Pensioenrecht in 2019 opgesteld memorandum inzake de wijziging van de pensioenregeling en pensioenrisico's. Mevrouw [persoon A] heeft bij e-mail van 7 juni 2024 bij [persoon D] onder de aandacht gebracht dat werknemer geprobeerd had om via de voorzitter van de OR de beschikking te krijgen over de personeelsdossiers van enkele (oud) werknemers van werkgever om inzicht te krijgen in de pensioenregelingen. Vast staat dat werkgever, op 26 juni 2024 onder meer het volgende heeft geschreven per e-mail aan werknemer: *'Hierbij informeren wij je dat wij als bestuurders/aandeelhouders ons niet langer kunnen laten vertegenwoordigen door jou als WOR bestuurder op de onderwerpen Pensioen en Holocratie daar onze standpunten (te) ernstig uit elkaar liggen. Wij hebben de overige GC-leden gevraagd een tweede WOR-bestuurder aan te dragen voor deze onderwerpen.'*

Er is weliswaar sprake van verwijtbaar handelen en nalaten van werknemer, maar de lat ligt hoog voor het aannemen van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten en die hoge lat is hier niet gehaald. Daarbij weegt de kantonrechter in het voordeel van werknemer mee dat zijn dienstverband bij Orga een periode van ruim veertig jaar bestrijkt, in welke tijd hij een niet onaanzienlijk aandeel heeft gehad in de groei en het succes van het bedrijf en hij door arbeid gecombineerd met studie uiteindelijk opgeklommen is naar de positie van feitelijk leidinggevende/rechterhand van de CEO. Bij dit oordeel speelt bovendien een rol dat werknemer ook langere tijd heel veel vrijheid heeft gekregen van Orga en op vele terreinen een sleutelrol binnen Orga heeft vervuld. In dit verband is tekenend dat toen werknemer in oktober 2024 uitviel en zijn werkzaamheden (tijdelijk) moesten worden overgedragen aan collega's, de (eind)verantwoordelijkheid die werknemer normaal gesproken droeg door maar liefst zeven personen moest worden overgenomen: Juridische zaken, Financiële zaken, Operations, ICT&ERP, IT, Huisvesting en Algemene/Overige Zaken. Dat hij in deze positie zijn hand uiteindelijk heeft overspeeld door een 'te grote broek aan te trekken' (in de woorden van de kantonrechter) over onderwerpen waarbij hij een te groot persoonlijk belang had om nog langer objectief de belangen van Orga op deze thema's te kunnen behartigen en, nadat hij daarin werd teruggefloten, vervolgens verwijtbare keuzes heeft gemaakt, waardoor de verdere samenwerking blijvend onmogelijk is geworden, valt werknemer aan te rekenen, maar de hoge lat van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten is hiermee niet gehaald. Werknemer heeft recht op een transitievergoeding omdat aan alle wettelijke voorwaarden is voldaan en er geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten. De kantonrechter kent aan werknemer geen billijke vergoeding toe. Een billijke vergoeding kan namelijk alleen worden toegekend als de ontbinding van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen of nalaten van de werkgever. Dat is hier niet zo. Orga wordt veroordeeld achterstallige bonussen

te betalen. De proceskosten worden gecompenseerd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:11264

Zaaknummer: 11546283 VZ VERZ 25-909

Rechters: C.J. Frikkee

Advocaten: R. Olde en M.C.G.M. van den Heuvel

Wetsartikelen: 7:66g lid 3 onder e BW en 7:671b lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Schadevergoeding wegens pensioenverlies: verzoekschrift moet dagvaarding worden

Verzoekschrift is ingediend met verzoek tot schadevergoeding van werkgever wegens pensioenverlies. Kantonrechter oordeelt dat procedure moet worden ingeleid met dagvaarding. Hij bepaalt dat de zaak na dagvaarding zal worden voortgezet.

De kantonrechter begrijpt uit het verzoekschrift van verzoeker dat hij stelt van 13 februari 1979 tot 11 februari 1983 in loondienst te zijn geweest bij Ford. Verzoeker stelt, samengevat, dat hij tijdens zijn dienstverband deelnam aan een pensioenregeling van Ford, ondergebracht bij Aegon, maar dat hij sinds zijn pensioen op 1 april 2020 geen pensioenuitkering heeft ontvangen. Het verzoek van verzoeker wordt opgevat als een verzoek tot schadevergoeding wegens pensioenverlies, nu Ford geen pensioenuitvoerder is.

Een procedure dient te worden ingeleid met een dagvaarding, tenzij uit de wet voortvloeit dat dit met een verzoekschrift moet worden gedaan. Op grond van artikel 69 Rv is de kantonrechter verplicht, ook zonder een daartoe strekkend verweer, te onderzoeken of de procedure met het juiste processtuk aanhangig is gemaakt. Indien de kantonrechter vervolgens constateert dat de zaak op het verkeerde 'spoor' zit, dient hij de wissel om te zetten en ervoor zorg te dragen dat de procedure wordt doorgeleid naar het juiste spoor.

Verzoeker kan deze procedure tot schadevergoeding niet starten met een verzoekschrift, omdat niet uit de wet blijkt dat dit met een verzoekschrift kan. Verzoeker heeft dus een verkeerd procesinleidend stuk gebruikt.

Verzoeker zal de gelegenheid worden geboden Ford alsnog met een dagvaarding door de deurwaarder te laten oproepen. De kantonrechter zet de procedure om naar een dagvaardingsprocedure. Verzoeker mag zijn stellingen aanpassen aan de regels die gelden voor die procedure. Daarvoor kan het nuttig zijn voor verzoeker om juridisch advies in te winnen, bijvoorbeeld bij het Juridisch Loket (website: www.juridischloket.nl).

Als de kantonrechter op de datum die hierna in de beslissing wordt vermeld geen dagvaarding

van verzoeker heeft ontvangen, wordt hij niet-ontvankelijk verklaard. Dat betekent dat het verzoek dan niet inhoudelijk wordt beoordeeld.

De kantonrechter bepaalt dat de procedure in de stand waarin deze zich bevindt, zal worden voortgezet volgens de regels die gelden voor de dagvaardingsprocedure. Zij verwijst de zaak naar de rolzitting van dinsdag 30 september 2025 te 10.00 uur teneinde verzoeker de gelegenheid te bieden zijn stellingen zo nodig aan de op de dagvaardingsprocedure toepasselijke procesregels aan te passen. De kantonrechter beveelt verzoeker om Ford, met in achtneming van de wettelijke termijnen en de voor dagvaarding geldende vormvoorschriften, tegen de hiervoor genoemde datum en tijd op te roepen onder betekening van het verzoekschrift en deze beslissing. Ze bepaalt dat verzoeker het exploit van de oproeping uiterlijk één dag voor voornoemde roldatum ter inschrijving op de rol aan de griffie dient aan te bieden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 12-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6485

Zaaknummer: 11789021 EA VERZ 25-766

Rechters: M.V. Ulrici

Wetsartikelen: 69 Rv

RECHTSPRAAK

Ontslag door werkgever ernstig verwijtbaar: billijke vergoeding

In deze zaak verzoekt werkgever om ontbinding van de arbeidsovereenkomst met werknemer, afdelingshoofd universiteit, vanwege een verstoorde arbeidsverhouding. Universiteit heeft ernstig verwijtbaar gehandeld door werknemer ten onrechte uit functie te ontheffen vanwege onvoldoende functioneren. De kantonrechter wijst het verzoek toe, omdat er een redelijke grond is voor ontbinding, te weten een verstoorde arbeidsrelatie. Aan werknemer wordt naast de transitievergoeding een billijke vergoeding toegekend van € 20.000 omdat het eindigen van de arbeidsovereenkomst het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van werkgever. Het tegenverzoek van werknemer tot wedertewerkstelling wordt afgewezen.

Werknemer is sinds 1 maart 2021 in dienst bij de Vrije Universiteit (VU) als Afdelingshoofd VU NT2. Binnen de Afdeling VU-NT2 zijn ongeveer 30 medewerkers en 50 externe docenten werkzaam. Op 23 augustus 2021 is een nieuwe directeur bedrijfsvoering gestart. Vanaf september 2021 hebben tussen werknemer en de directeur bedrijfsvoering gesprekken plaatsgevonden, waarin onder meer de hoge werkdruk op de afdeling is besproken. In juli 2022 heeft werknemer zich ziekgemeld. Op 16 september 2022 heeft de VU aan werknemer medegedeeld dat zij niet kon terugkeren in haar eigen functie. Op 1 februari 2023 heeft de directeur bedrijfsvoering de medewerkers van de afdeling van werknemer geïnformeerd dat werknemer haar carrière buiten VU-NT2 gaat voortzetten. In juni 2024 heeft het UWV aan de VU een loonsanctie opgelegd. In augustus 2024 heeft werknemer zich tot de Geschillenadviescommissie van de VU gewend met het verzoek te bepalen dat het besluit om haar te ontheffen uit haar functie niet rechtmatig is. De Geschillencommissie heeft geoordeeld dat de VU het besluit om werknemer niet te laten terugkeren in haar functie naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid heeft kunnen nemen, nu het voor werknemer duidelijk moet zijn geweest dat haar leidinggevende aanmerkingen had op haar

functioneren. Uit een verklaring van zeven medewerkers van VU-NT2 volgt dat zij het gedrag van werkneemster als afdelingshoofd als grensoverschrijdend hebben ervaren en dat onder haar leiding sprake was van een angstcultuur. Een docent van de afdeling van werkneemster heeft aan de directeur bedrijfsvoering laten weten enorm opgelucht te zijn dat werkneemster uit haar functie is gezet en een verbetering van de sociale veiligheid te ervaren. De VU verzoekt de arbeidsovereenkomst met werkneemster te ontbinden, primair vanwege disfunctioneren en subsidiair vanwege een verstoorde arbeidsverhouding.

De kantonrechter oordeelt als volgt. De VU stelt zich op het standpunt dat het werkneemster voldoende duidelijk was dat de VU niet tevreden was, en dat werkneemster voldoende in de gelegenheid is gesteld haar functioneren te verbeteren. De kantonrechter is echter van oordeel dat niet alleen onvoldoende duidelijk is gemaakt dat werkneemster volgens de VU onvoldoende functioneerde, maar ook dat er geen (duidelijk) verbetertraject is geweest. Het mag zo zijn dat werkneemster wellicht moeite had met het stellen van prioriteiten en het op orde krijgen van de afdeling en dat de VU meer van haar verwacht had, maar op geen enkel moment tussen de indiensttreding van werkneemster en haar ziekmelding in juli 2022 heeft de VU duidelijk gemaakt dat zij het werkneemster verweet dat de afdeling – die werkneemster niet bepaald in goede orde aantrof – niet goed liep, achterstanden had en een te hoge werkdruk had. Evenmin heeft zij werkneemster er duidelijk op gewezen dat zij haar functioneren diende te verbeteren. Er is dan ook geen sprake van een voldragen d-grond.

De kantonrechter oordeelt dat sprake is van een ernstig en duurzaam verstoorde arbeidsverhouding. Partijen zijn al sinds september 2022 met elkaar in debat over het vermeende disfunctioneren en de vraag of werkneemster uit haar functie gezet mocht worden. Dit laatste was naar het oordeel van de kantonrechter niet het geval. Anders dan de geschillencommissie meende, gaf het functioneren van werkneemster daar op dat moment nog geen aanleiding toe. De relatie is in die tijd echter wel verslechterd en onder meer uit de verklaring van de zeven medewerkers volgt dat die verstoring breder wordt gevoeld dan enkel met de directeur bedrijfsvoering. Daar komt bij dat partijen elkaar in deze procedure ook ernstige verwijten hebben gemaakt en elkaar over en weer wantrouwen. Herplaatsing is niet aan de orde. De arbeidsovereenkomst wordt ontbonden, met toekenning van de transitievergoeding van € 14.088,67 bruto.

De kantonrechter ziet aanleiding aan werkneemster een billijke vergoeding toe te kennen. Het handelen van de VU, onder meer in september 2022, was het begin van de uiteindelijk ontstane verstoorde arbeidsrelatie. Daarmee heeft de VU ernstig verwijtbaar gehandeld, hetgeen het einde van de arbeidsovereenkomst tot gevolg heeft. De billijke vergoeding wordt begroot op € 20.000 bruto. Daarbij is in aanmerking genomen de verwachting dat de arbeidsovereenkomst nog zes maanden langer had kunnen duren. In die periode had een

verbetertraject kunnen plaatsvinden. De uitkomst van dat traject is weliswaar onzeker, maar de verwachting is dat een duurzame voortzetting van de arbeidsovereenkomst niet meer aan de orde zou zijn, gezien de spanning in de arbeidsrelatie en ook omdat werkneemster niet bereid is te werken in enige andere functie. Bij de beoordeling van de hoogte van de billijke vergoeding is ook rekening gehouden met het feit dat aan werkneemster een transitievergoeding toekomt. Voorts begrijpt de kantonrechter dat werkneemster in iedere situatie, of zij nu geheel of gedeeltelijk arbeids(on)geschikt is na uitdiensttreding, een (zeer) lange periode recht heeft op minimaal 70% van haar laatstverdiende salaris. In geval van (gedeeltelijke) arbeidsongeschiktheid kan zij bovendien naar verwachting aanspraak maken op premievrije voortzetting van haar pensioenopbouw. Daarnaast is de verwachting gerechtvaardigd dat zij, als zij wel weer in staat is te werken, met haar ervaring, kennis en opleiding nieuw werk zal kunnen vinden, waar zij mogelijk ook weer pensioen gaat opbouwen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 19-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6273

Zaaknummer: 11653186 EA VERZ 25-427

Rechters: A. Sissing

Advocaten: J.D.A. Domela Nieuwenhuis en F.R. Boelhout

Wetsartikelen: 7:669 lid 3 sub d BW, 7:669 lid 3 sub g BW en 7:671b BW

RECHTSPRAAK

Onjuiste informatie Belastingdienst over kwalificatie pensioentoezegging is niet onrechtmatig

Eiser heeft de Belastingdienst verzocht een verklaring af te geven dat zijn pensioen als publiekrechtelijk moet worden aangemerkt. De Belastingdienst heeft hierop informatie gegeven die achteraf onjuist bleek te zijn. Eiser meent dat de Belastingdienst de gemaakte afspraak of toezegging niet nakomt en vordert dat de Belastingdienst wordt veroordeeld dat alsnog te doen en zijn schade te vergoeden. De rechtbank oordeelt dat eiser er niet in redelijkheid op heeft mogen vertrouwen dat de informatie die de Belastingdienst heeft verstrekt over de kwalificatie van zijn pensioen juist was. De Staat heeft daarom niet onrechtmatig gehandeld en hoeft geen vergoeding aan hem te betalen.

Eiser is vanaf 1978 in verschillende functies werkzaam geweest in het onderwijs in Nederland. Sinds 1989 was de Stichting Nationale hogeschool voor toerisme en verkeer te Breda (NHTV) zijn werkgever. In 2008 is eiser, samen met zijn partner, verhuisd van Nederland naar België en is sindsdien in Nederland blijven werken. De toenmalig belastingadviseur van eiser, de heer [naam] heeft een op 7 februari 2018 gedateerde brief naar de Belastingdienst gemaild. In die brief wordt verzocht een verklaring af te geven dat het pensioen dat door eiser bij het Algemeen Burgerlijk Pensioenfonds (ABP) is opgebouwd een publiekrechtelijk pensioen betreft en aldus belastbaar is in Nederland. Bij dit verzoek is een overzicht gevoegd van de werkgevers van eiser vanaf 1978 en een verklaring van het hoofd personeelszaken van NHTV waarin – kort gezegd – staat dat het volledige pensioen van eiser bij het ABP publiekrechtelijk is opgebouwd.

De Belastingdienst heeft bij e-mailbericht van 8 maart 2018 onder meer aangegeven dat enkel zijn bij De Stichting [schoolnaam] opgebouwde pensioen als publiekrechtelijk aan te merken.'

Op 9 maart 2018 heeft de belastingadviseur van eiser verzocht aan te geven wat de verdeling

publiekrechtelijk/privaatrechtelijk (percentage) zal zijn in de situatie dat hij vanaf augustus 2018 10% van zijn pensioenuitkering gaat ontvangen van het ABP naast zijn loon uit dienstbetrekking bij De Stichting [schoolnaam] en/of als hij in het jaar 2023 volledig met pensioen gaat en zijn dienstbetrekking bij De Stichting internationale hogeschool Breda tot die tijd voortzet..

Namens de Belastingdienst is hierop gereageerd dat het niet gebruikelijk is dit soort berekeningen te maken voordat de belastingplichtige met pensioen gaat. De belastingadviseur heeft geantwoord dat te begrijpen, geen definitieve berekening te wensen maar een indicatie te willen hebben hoe en waar zijn pensioen zal worden belast. Hij verzocht om globaal aan te geven wat de verhouding ongeveer zal zijn.

Bij e-mailbericht van 13 maart 2018 is vanuit de Belastingdienst als volgt gereageerd: 'Uit een globale berekening kom ik voorlopig uit op +/- 82% publiekrechtelijk en +/- 18% privaatrechtelijk opgebouwd pensioen. Een exacte berekening kan ik eerst opmaken als de heer eiser met pensioen gaat.'

Eiser heeft per augustus 2018 10% van zijn pensioenuitkering naar voren gehaald. Dat deel van het inkomen van eiser is door de Belgische fiscus privaatrechtelijk belast. De toenmalige belastingadviseur van eiser heeft op 18 december 2020 de Belastingdienst verzocht een verklaring af te geven waaruit blijkt dat de pensioenen die zijn opgebouwd bij het ABP voor 82% publiekrechtelijk zijn en aldus belastbaar zijn in Nederland. De Belastingdienst heeft bij e-mailbericht van 21 december 2020 als volgt gereageerd: 'In mijn mail van 13 maart 2018 is een lelijke beoordelingsfout geslopen. Bij nader inzien is het opgebouwde pensioen van de heer eiser bij de Stichting [schoolnaam] als geheel privaatrechtelijk aan te merken.' Hierop is een Verdragsverklaring aan eiser verstrekt waarin staat dat het door hem opgebouwde pensioen bij NHTV privaatrechtelijk is. Eiser is op 13 april 2023 volledig met pensioen gegaan.

Eiser heeft de Belastingdienst op 30 april 2024 aansprakelijk gesteld voor de geleden en nog te lijden schade als gevolg van de onjuist verstrekte informatie. Bij brief van 20 augustus 2024 heeft eiser de reeds geleden schade begroot op € 13.408 en het totale bedrag van de geleden en toekomstige schade op € 172.000. De Belastingdienst heeft aansprakelijkheid bij brief van 30 september 2024 afgewezen.

Op de pensioenuitkeringen van eiser is het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk België tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belasting inzake belastingen naar het inkomen en naar het vermogen (hierna: het Verdrag) van toepassing. Uit artikel 19 lid 2 sub a van dit Verdrag volgt dat een in Nederland opgebouwd publiekrechtelijk pensioen in Nederland wordt belast. De belastingdruk over dit

pensioen is in Nederland lager dan in België. Eiser heeft er daarom belang bij dat een zo groot mogelijk deel van zijn pensioen als publiekrechtelijk wordt aangemerkt en in Nederland wordt belast.

De rechtbank is van oordeel dat voor zover eiser met de ‘tussen partijen gemaakte afspraken’ doelt op een overeenkomst als bedoeld in artikel 6:261 BW tussen hem en de Belastingdienst, hij – gelet op de gemotiveerde betwisting door de Belastingdienst – onvoldoende concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld voor de conclusie dat een dergelijke wederkerige overeenkomst tussen hem en de Belastingdienst tot stand is gekomen.

Voor de beantwoording van de vraag of sprake is van een toezegging, sluit de rechtbank aan bij de door de bestuursrechter ontwikkelde maatstaf (ABRvS 29 mei 2019, ECLI:NL:RVS:2019:1694). Om aan te nemen dat een toezegging is gedaan, dient degene die zich beroept op het vertrouwensbeginsel aannemelijk te maken dat sprake is van uitlatingen en/of gedragingen van ambtenaren die bij de betrokkene redelijkerwijs de indruk wekken van een welbewuste standpuntbepaling van het bestuur over de manier waarop in zijn geval een bevoegdheid al dan niet zal worden uitgeoefend. De rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van uitlatingen en/of gedragingen van de Belastingdienst die bij eiser redelijkerwijs de indruk hebben kunnen wekken van een welbewuste standpuntbepaling van de Belastingdienst over de manier waarop in zijn geval een bevoegdheid al dan niet zal worden uitgeoefend. De uitlatingen van de Belastingdienst zien weliswaar op een concrete situatie – namelijk de vraag hoe het door eiser bij NTHV opgebouwde pensioen moest worden geduid – maar eiser mocht er in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs niet op vertrouwen dat de hem gegeven informatie juist was. De rechtbank komt tot dit oordeel omdat de conclusie van het e-mailbericht evident in tegenspraak is met de daarvoor weergegeven overige inhoud van het bericht. Die overige inhoudt bevat een tweetal contra-indicaties voor de juistheid van de conclusie dat het pensioen van eiser als publiekrechtelijk is aan te merken. Ten eerste staat in het eerste deel van de e-mail dat een stichting altijd privaat is. Ten tweede is een limitatieve opsomming gegeven van instellingen in het hoger onderwijs waarbij sprake is van een publiekrechtelijk pensioen: voor hogescholen gaat dit om de hogescholen in Leeuwarden en Velp. De NHTV is zowel een stichting als een hogeschool die niet voorkomt op de limitatieve lijst. Dit zijn twee indicaties waaruit volgt dat een pensioen bij NHTV privaatrechtelijk is. De conclusie van de e-mail (‘Voor de heer eiser is enkel zijn bij De Stichting [schoolnaam] opgebouwde pensioen als publiekrechtelijk aan te merken’) sluit niet aan op de (overige) inhoud van het e-mailbericht. Deze innerlijke tegenstrijdigheid zorgt ervoor dat eiser niet zonder meer mocht afgaan op de juistheid van de conclusie in het e-mailbericht. Dit geldt temeer aangezien deze e-mailconversatie namens eiser is gevoerd door zijn belastingadviseur, die op fiscaal gebied deskundig is.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 27-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:16706

Zaaknummer: C/09/681286 / HA ZA 25-21

Rechters: A.M. Boogers

Advocaten: H. van Meerten en S.W. te Selle

Wetsartikelen: 6:261 BW

RECHTSPRAAK

Ontslag op staande voet terecht maar verplichte aanmelding bij PMT

Werknemer die zich zonder toestemming toegang heeft verschaft tot bedrijfspand en computer van werkgever is terecht op staande voet ontslagen. Beroep op rechtsverwerking en schending klachtplicht ten aanzien van loonvordering op basis van cao slaagt niet. Werkgever heeft werknemer ten onrechte niet bij PMT aangemeld. Ondanks aanmelding bij een andere pensioenuitvoerder moet werkgever met terugwerkende kracht premies afdragen aan PMT.

Werknemer is sinds 1 januari 2020 in dienst bij werkgever. De functie van werknemer is volgens de tekst van de arbeidsovereenkomst algemeen en technisch medewerker. Op 16 september 2024 heeft werkgever werknemer de toegang tot het bedrijfspand en de terreinen van werkgever ontzegd en verzocht de sleutels per direct in te leveren. Bij brief van 24 september 2024 heeft werknemer bezwaar gemaakt tegen de op non-actiefstelling en zich bereid en beschikbaar gesteld voor het verrichten van werkzaamheden. Partijen hebben vervolgens gecorrespondeerd over beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Ze zijn niet tot overeenstemming gekomen, onder meer omdat zij twisten over de toepasselijkheid van de Cao Motorvoertuigen en Tweewielerbedrijf. Op 22 april 2025 heeft werknemer de winkel en werkplaats van werkgever betreden en heeft hij achter de computer plaatsgenomen. Op 23 april 2025 is werknemer op staande voet ontslagen. Nadien is de eigenaar van werkgever overleden. De erfgenamen treden inmiddels onder hun naam in deze procedure op. *werknemer* verzoekt de kantonrechter onder meer het ontslag op staande voet te vernietigen en voor recht te verklaren dat de functie van werknemer is ingedeeld, zodanig dat daarbij vanaf de aanvang van de arbeidsovereenkomst aanspraak bestaat op (ten minste) betaling van loon overeenkomstig functiegroep G dan wel F als bedoeld in de Cao Motorvoertuigen en Tweewielerbedrijf. Daarnaast vordert hij aanmelding en premiebetaling bij PMT.

Tussen partijen is niet in geschil dat werknemer zich, met voorbijgaan aan de ontzegging, op 22 april 2025 toegang heeft verschaft tot het bedrijfsterrein van werkgever en zonder

instemming van werkgever toegang heeft genomen tot de computer in de werkplaats. Of hij documenten hij in handen heeft gekregen en zo ja welke, is niet komen vast te staan. Wel staat vast dat werknemer werkgever daarna niet alsnog van zijn handelen op de hoogte heeft gesteld. Aan werknemer kan op dit punt een ernstig verwijt worden gemaakt. werknemer heeft immers op onrechtmatige – en mogelijk strafrechtelijke – wijze inbreuk gemaakt op het eigendomsrecht van werkgever door zich wederrechtelijk op het bedrijfsterrein en binnen het gebouw te begeven en daarbij de computer te doorzoeken. Volgens werknemer was zijn handelen nodig om informatie te kunnen bemachtigen aangaande de aan hem verkochte auto door werkgever. Zijn verklaring dat hij die informatie nodig had in verband met het risico op strafvervolgning en verlies van de auto en aldus als bewijsvergaring en hij reden had om aan te nemen dat werkgever het bewijs (de documenten) zou laten verdwijnen overtuigt niet. De erfgenamen hebben terecht gesteld dat uit niets volgt dat de overgelegde documenten op de computer in het bedrijfspand waren opgeslagen en dat deze documenten zijn verkregen nadat werknemer toegang had tot de computer in het bedrijfspand, maar zelfs al was dit anders, dan nog had werknemer zich nimmer op deze manier toegang tot de eigendommen van werkgever mogen verschaffen. Andere instrumenten zijn daartoe aangewezen, zoals bijvoorbeeld het leggen van een (bewijs)beslag. Het vorenstaande brengt mee dat het verzoek van werknemer tot vernietiging van het ontslag op staande voet wordt afgewezen.

Met werknemer is de kantonrechter van oordeel dat de bedrijfsactiviteiten van werkgever onder de werkingssfeer als vermeld in artikel 1 van de cao BOVAG vallen. Op grond van artikel 15 van deze cao dient de werkgever iedere functie in te delen. werknemer stelt zich op het standpunt dat hij ingedeeld had moeten worden in functiefamilie 16 en functiegroep F of G van de cao. Daar wordt gesproken van leiding geven aan gemiddeld zestien technici of zes tot negen werkplaatsmedewerkers. Naar de erfgenamen hebben gesteld – en ook aannemelijk lijkt – was werkgever echter een kleine onderneming en was er sprake van hooguit twee of drie werkplaatsmedewerkers. Het kan zo zijn dat werknemer ook personeel heeft aangestuurd, zoals hijzelf heeft betoogd, maar in het licht van het verweer van de erfgenamen omtrent de beperkte omvang van de onderneming heeft werknemer in ieder geval onvoldoende onderbouwd dat hij ingedeeld had dienen te worden in functiegroep F of G, zodat de verzochte verklaring voor recht zal worden afgewezen.

De erfgenamen stellen zich verder op het standpunt dat de loonvordering dient te worden afgewezen, omdat sprake is van rechtsverwerking en werknemer heeft nagelaten tijdig te klagen en aldus in strijd heeft gehandeld met de klachtplicht. De kantonrechter is van oordeel dat dit beroep faalt. Daartoe wordt overwogen dat (de gemachtigde van) werknemer werkgever bij brief van 6 december 2024 erop heeft gewezen dat de bedrijfsactiviteiten van werkgever onder de werkingssfeer van de Cao Motorvoertuigen en Tweewielerbedrijf vallen,

dat werkgever ingevolge die cao de functie van werknemer had moeten indelen en dat het loon van werknemer correct vastgesteld dient te worden. Nu hiervoor is geoordeeld dat het ontslag op staande voet rechtsgeldig is, ligt enkel het loon vanaf 1 april 2025 tot 23 april 2025 voor toewijzing gereed.

Werknemer stelt zich op het standpunt dat de inhoud van de bedrijfsactiviteiten van werkgever vallen onder de omschrijving als vermeld in de verplichtstellingsbeschikking voor het Pensioenfonds Metaal en Techniek. Het verweer van de erfgenamen bevat geen betwisting van de verplichtstelling en de werkingssfeer. Zij erkennen dat werknemer niet bij het Pensioenfonds Metaal en Techniek is aangemeld. De kantonrechter is van oordeel dat de activiteiten van werkgever vallen onder de reikwijdte van de verplichtstellingsbeschikking waar werknemer een beroep op doet. Dat werkgever werknemer bij een ander pensioenfonds heeft aangemeld en premie heeft betaald (blijkens loonstrook die is overgelegd als bijlage 2 verweerschrift) maakt het vorenstaande niet anders en komt voor zijn rekening en risico. Deze reeds betaalde pensioenafdrachten zijn – naar de kantonrechter aanneemt – dan onverschuldigd betaald. Dat het niet mogelijk zou zijn om werknemer met terugwerkende kracht aan te melden bij Pensioenfonds Metaal en Techniek wordt weliswaar door de erfgenamen gesteld maar verder niet onderbouwd en ook betwist door werknemer. Dat is ook niet aannemelijk. De erfgenamen zullen dan ook worden veroordeeld om werknemer met terugwerkende kracht aan te melden bij voormeld pensioenfonds met ingang van 1 januari 2020, zijnde de datum die in de door partijen ondertekende arbeidsovereenkomst staat vermeld. Over de periode voor 1 januari 2020 is namelijk niet duidelijk in hoeverre werknemer voor werkgever heeft gewerkt.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 28-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8646

Zaaknummer: 11754461 AZ VERZ 25-63

Rechters: R.P.J. Quaedackers

Advocaten: O.J. Praamstra en Hamers, S.M.M. S.M.M. Hamers

Wetsartikelen: 7:677 BW, 7:678 BW, 7:681 BW en Wet CAO

RECHTSPRAAK

Werkgever moet bouwfondsen premie betalen en wettelijke rente, geen handelsrente

De stichtingen (bouwfondsen) vorderen van gedaagde betaling van premies over de maanden juli tot en met september 2024. De kantonrechter wijst deze vordering toe. Werkgever heeft erkend dat hij de gevorderde premies moet betalen. De kantonrechter wijst buitengerechtelijke incassokosten, rente en proceskosten toe. De wettelijke rente is toewijsbaar, niet de wettelijke handelsrente.

De door de stichtingen gevorderde hoofdsom vanwege de premies wordt toegewezen. Gedaagde is als werkgever in de bouwnijverheid premieplichtig aan de stichtingen en hij heeft erkend dat hij de facturen voor de premies over de maanden juli, augustus en september 2024 moet betalen.

De stichtingen vorderen primair de wettelijke handelsrente en subsidiair de wettelijke consumentenrente over de verschuldigde factuurbedragen vanaf de data waarop gedaagde in verzuim raakte van betaling van de respectievelijke facturen, tot de dag waarop hij volledig heeft betaald.

Stichting Bedrijfstakpensioenfonds heeft de door haar gevorderde rente gebaseerd op het Uitvoeringsreglement. Daarin is bepaald dat dit fonds bevoegd is om van de premieplichtige die in verzuim is, de rente te vorderen, 'waarbij de rente wordt berekend naar het percentage van de wettelijke rente als bedoeld in de artikelen 6:119a en 6:120, lid 1, van het Burgerlijk Wetboek' (art. 6 lid 5 aanhef en sub b Uitvoeringsreglement). Onduidelijk is of deze bepaling het oog heeft op de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW of in artikel 6:119a BW. De woorden 'wettelijke rente' en de verwijzing naar artikel 6:120 lid 1 BW wijzen op artikel 6:119 BW, omdat de rente in artikel 6:119a BW doorgaans wordt aangeduid als de 'wettelijke handelsrente' en het eerste lid van artikel 6:120 BW verwijst naar artikel 6:119 BW (het tweede lid verwijst onder andere naar art. 6:119a BW). De verwijzing naar artikel 6:119a BW zou evenwel kunnen wijzen op de wettelijke handelsrente als bedoeld in dat artikel. Artikel 6 lid 5

sub b van het Uitvoeringsreglement beoogt met de verwijzing naar ‘de artikelen ... en’ een samenhangende lezing van de in die bepaling opgenomen artikelen, zodat ofwel geen verwijzing naar artikel 6:119a BW lijkt te zijn bedoeld (maar naar art. 6:119 BW) ofwel geen verwijzing naar het eerste lid van artikel 6:120 BW lijkt te zijn bedoeld (maar naar het tweede lid). Vanwege deze onduidelijkheid in het Uitvoeringsreglement zal de kantonrechter de door Stichting Bedrijfstakpensioenfonds gevorderde wettelijke handelsrente afwijzen, omdat niet is komen vast te staan dat die rente is bedoeld in dat reglement.

Het O&O- en het Aanvullingsfonds hebben de door hen gevorderde rente gebaseerd op hun respectieve financieringsreglementen. Daarin is bepaald: ‘*De invorderingsrente is gelijk aan de wettelijke rente*’ (art. 3 lid 2 sub b van de financieringsreglementen). In de toelichting in de dagvaarding op de vorderingen van deze fondsen is deze zin ook opgenomen. De financieringsreglementen maken onderdeel uit van de Cao BTER en voor de uitleg van de daarin opgenomen bepalingen geldt dat de bewoordingen daarvan, gelezen in het licht van de gehele tekst van de overeenkomst, in beginsel van doorslaggevende betekenis zijn. In de Cao BTER wordt gerefereerd aan de wettelijke rente, zonder nadere aanduiding, en kortweg ‘rente’. Met de wettelijke rente wordt doorgaans bedoeld op de rente als bedoeld in artikel 6:119 BW. Zonder nadere toelichting, die ontbreekt, zijn er geen aanwijzingen dat met de wettelijke rente in de Cao BTER iets anders dan die rente bedoeld zou zijn. Daarom legt de kantonrechter de financieringsreglementen zo uit dat daarin de wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW is beoogd. De door de fondsen gevorderde wettelijke handelsrente zal daarom worden afgewezen.

De subsidiair door de stichtingen gevorderde wettelijke consumentenrente wordt als onvoldoende bepaald eveneens afgewezen, omdat niet duidelijk is geworden wat zij daarmee bedoelen.

Wel kan wettelijke rente als bedoeld in artikel 6:119 BW worden toegewezen. In de begeleidende brieven bij de facturen wordt gerefereerd aan de wettelijke rente (zonder nadere aanduiding met een artikelnummer uit het Burgerlijk Wetboek). In de toelichting in de dagvaarding op de vordering van Stichting Bedrijfstakpensioenfonds wordt in het kader van het Uitvoeringsreglement eveneens gerefereerd aan de wettelijke rente (blz. 2 van de dagvaarding onder ‘*Te late betaling*’). Daarmee is kennelijk bedoeld de rente in artikel 6:119 BW, omdat elders in de dagvaarding wel aan de ‘wettelijke handelsrente’ wordt gerefereerd en daarin aldus onderscheid wordt gemaakt tussen die rente en de wettelijke rente. De fondsen hebben in de toelichting op hun vorderingen in de dagvaarding gerefereerd aan de wettelijke rente. Op basis hiervan vermoedt de kantonrechter dat de stichtingen hebben beoogd de wettelijke rente te vorderen, dan wel tevens daarop aanspraak maken. Die rente kan worden toegewezen, omdat de stichtingen de wettelijke handelsrente hebben gevorderd en op basis

daarvan moet worden aangenomen dat zij ook aanspraak maken op het mindere, te weten de wettelijke rente. Deze wettelijke rente komt op grond van artikel 6:119 BW voor vergoeding in aanmerking (vgl. HR 15 januari 2016, ECLI:NL:HR:2016:70, r.o. 3.5). Daarom zal die rente worden toegewezen.

Over de aanvangsdatum van de renteperiode overweegt de kantonrechter als volgt. De reglementen gaan alle drie uit van een betalingstermijn van 14 dagen, zij het dat de aanvangsdatum in het Uitvoeringsreglement verschilt van die in de financieringsreglementen. In de begeleidende brieven bij de facturen is de wettelijke rente aangezegd vanaf de vervaldatum van de betreffende factuur. Die vervaldatum is steeds drie dagen na factuurdatum, hetgeen afwijkt van de data in de reglementen. Aldus worden verschillende data voor de aanvang van de renteperiode gehanteerd. In de dagvaarding is niet voldoende toegelicht van welke verzuimdatum voor de daarin opgenomen berekening van de rente tot aan de dag van dagvaarding is uitgegaan of van welke verzuimdatum zou moeten worden uitgegaan. Daarom kan niet worden vastgesteld of de gevorderde rente tot aan de dagvaarding juist is berekend of hoe die zou moeten worden berekend. De gevorderde rente tot aan de dag van dagvaarding zal daarom worden afgewezen. Vanaf de dag van dagvaarding zal de wettelijke rente wel worden toegewezen.

De stichtingen vorderen vergoeding van buitengerechtelijke incassokosten.

Stichting Bedrijfstakpensioenfonds heeft dit deel van haar vordering gebaseerd op artikel 6 lid 5 van het Uitvoeringsreglement, waarin onder andere is bepaald dat de premie uiterlijk binnen 14 dagen nadat het fonds de premienota heeft verzonden moet zijn betaald en dat de premieplichtige bij niet tijdige betaling in verzuim is. In dat geval is Stichting Bedrijfstakpensioenfonds bevoegd van de premieplichtige buitengerechtelijke invorderingskosten te vorderen, voor de berekening waarvan aansluiting is gezocht bij de staffel in artikel 2 leden 1 en 2 van het BIK-besluit (art. 6 lid 5 sub c van het Uitvoeringsreglement).

De door Stichting Bedrijfstakpensioenfonds gevorderde buitengerechtelijke incassokosten worden toegewezen, omdat gedaagde de verschuldigde premie niet tijdig heeft betaald en daarom deze kosten op grond van het Uitvoeringsreglement verschuldigd is. Die kosten zijn in overeenstemming met het tarief in het BIK-besluit en worden daarom geacht redelijk te zijn.

De door het O&O- en het Aanvullingsfonds gevorderde premie valt niet onder het toepassingsbereik van het BIK-besluit. De gemaakte buitengerechtelijke incassokosten komen daarom voor vergoeding in aanmerking als gedaagde in verzuim is van zijn premiebetalingsplicht tegenover deze fondsen (art. 6:74 jo 6:96 lid 2 aanhef en onder sub c

BW). Ook geldt in verband met de vordering van deze fondsen dat alleen redelijke kosten die in redelijkheid zijn gemaakt kunnen worden toegewezen (de zogenoemde dubbele redelijkheidstoets). Aldus wordt de gevorderde vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten getoetst aan de oriëntatiepunten voor de beoordeling van dergelijke vorderingen uit het Rapport BGK-integraal, zij het met toepassing van de wettelijke tarieven die geacht worden redelijk te zijn.

Op grond van dit beoordelingskader worden de door de fondsen gevorderde buitengerechtelijke incassokosten eveneens toegewezen. De financieringsreglementen gaan uit van een betalingstermijn van 14 dagen, te rekenen vanaf de afloop van het loonbetalingstijdvak, dat in dit geval een kalendermaand is (art. 3 lid 1 sub b en lid 2 sub b). Gedaagde heeft de verschuldigde premie niet tijdig betaald en is daarom in verzuim (art. 6:83 aanhef en sub a BW). Tevens is deze vordering in overeenstemming met het tarief in het BIK-besluit en daarom redelijk. Verder is het redelijk dat de fondsen, al dan niet met behulp van hun gemachtigde, hebben geprobeerd gedaagde buiten rechte tot betaling te bewegen, zodat de kosten in redelijkheid zijn gemaakt.

De stichtingen hebben gesteld dat zij niet btw-plichtig zijn en dat zij de btw over de buitengerechtelijke incassokosten niet kunnen verrekenen. Daarom zal de vergoeding voor deze kosten met de btw worden verhoogd.

De stichtingen hebben primair de wettelijke handelsrente en subsidiair de wettelijke consumentenrente over de buitengerechtelijke incassokosten gevorderd, gerekend vanaf de dag van dagvaarding totdat deze kosten zijn betaald. De wettelijke handelsrente wordt afgewezen, omdat de buitengerechtelijke incassokosten niet voortvloeien uit een handelsovereenkomst als bedoeld in artikel 6:119a lid 1 BW. De wettelijke consumentenrente wordt als onvoldoende bepaald eveneens afgewezen. Vermoedelijk hebben de stichtingen beoogd de wettelijke rente te vorderen. Deze rente komt op grond van artikel 6:119 BW voor vergoeding in aanmerking en zal als het mindere van de gevorderde handelsrente worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2025:6878

Zaaknummer: 11630295 \ CV EXPL 25-5355

Rechters: G.J. Boeve

Wetsartikelen: 6:119 BW, 6:119a lid 1 BW, 6:74 BW, 6:96 lid 2 aanhef en sub c BW, 6:83 aanhef en sub a BW en 6 lid 5 aanhef en sub b Uitvoeringsreglement

RECHTSPRAAK

Verevening pensioen na scheiding vanaf pensioendatum betalen

Geschil over aanvangstijdstip en hoogte van het te verevenen pensioen. De vrouw stelt dat zij recht heeft op € 3.857 bruto per jaar (€ 321,33 per maand) en heeft verwezen naar een berekening van de Stichting Pensioenfonds KPN. De man heeft deze bedragen niet betwist. De kantonrechter wijst deze eis toe. Volgens de vrouw moet de man vanaf 1 februari betalen omdat hij in die maand 68 jaar is geworden. De man stelt dat hij nog geen pensioen ontvangt en dat hij uiterlijk op zijn 72e zijn pensioen mag laten ingaan. De vrouw verwijst naar een brief van het pensioenfonds en eerdere correspondentie waaruit blijkt dat het pensioen op 68-jarige leeftijd ingaat. De kantonrechter oordeelt dat het te verevenen pensioen vanaf 68-jarige leeftijd moet worden betaald.

De partijen zijn het erover eens dat eiseres recht heeft op de helft van het pensioen dat gedaagde van 5 juni 1981 tot 26 november 1998 heeft opgebouwd bij KPN. Dat volgt ook uit artikel 2 van de Wet verevening pensioenrechten bij scheiding (WVPS), omdat eiseres en gedaagde in die periode waren getrouwd.

Volgens eiseres moet gedaagde haar dat pensioen vanaf 1 februari 2025 betalen, omdat gedaagde in die maand 68 jaar is geworden. Gedaagde heeft tijdens zijn mondelinge reactie aangegeven dat hij nog vijf jaar wil blijven werken. In zijn mail van 12 augustus 2025 heeft hij daaraan toegevoegd dat hij nog geen pensioen ontvangt en dat hij dit volgens het pensioenreglement uiterlijk op zijn 72e mag laten ingaan.

Tijdens de zitting heeft eiseres dit betwist. Zij stelt dat zij met een medewerker van KPN heeft gesproken en dat die heeft verklaard dat het pensioen al is ingegaan, omdat het niet meer uitgesteld kon worden. Dit volgt ook uit de brief van de Stichting Pensioenfonds KPN aan

eiseres die bij de dagvaarding zit. Daarin staat: *‘Het pensioen moet uiterlijk ingaan op de 1e dag van de maand waarin de 68-jarige leeftijd bereikt wordt. Dat betekent dat het pensioen van jouw ex-partner uiterlijk per 1 februari 2025 in moet gaan.’* In eerdere mails aan eiseres heeft gedaagde ook steeds geschreven dat het pensioen 1 februari 2025 ingaat. Eiseres heeft haar standpunt dus voldoende onderbouwd. Gedaagde had zijn verweer daarom ook moeten onderbouwen. Dat heeft hij niet gedaan. De kantonrechter oordeelt daarom dat vaststaat dat gedaagde sinds 1 februari 2025 pensioen krijgt. Vanaf dat moment heeft eiseres dus ook recht op het pensioen (art. 2 lid 3 WVPS).

Eiseres wil dat de kantonrechter gedaagde veroordeelt om de Stichting Pensioenfonds KPN te machtigen het pensioen waar zij recht op heeft aan haar uit te keren. Eiseres heeft niet gesteld wat de juridische basis daarvoor is. De kantonrechter ziet die ook zelf niet. Deze eis wijst ze daarom af, hoewel dit wel een hele praktische oplossing zou zijn. Misschien kunnen de partijen dit in onderling overleg alsnog regelen.

Eiseres stelt dat zij recht heeft op € 3.857 bruto per jaar. Zij heeft daarvoor verwezen naar een berekening van de Stichting Pensioenfonds KPN. Ze eist dat gedaagde haar € 321,33 per maand betaalt. Gedaagde heeft deze bedragen niet betwist. De kantonrechter wijst deze eis toe.

Als het pensioen van gedaagde stijgt (indexatie) dan heeft eiseres ook recht op een hoger bedrag (art. 3 lid 2 WVPS). Eiseres vraagt de rechter om gedaagde te veroordelen om ook dat te betalen. Dat deel wijst de rechter ook toe.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10934

Zaaknummer: 11658407 CV EXPL 25-9851

Rechters: M. Fiege

Advocaten: C.W.F. Jansen

Wetsartikelen: 2 WVPS en 3 lid 2 WVPS

RECHTSPRAAK

Werkgever valt onder isolatie-uitzondering en is niet verplicht deel te nemen aan bouwfondsen

Geschil over vraag of werkgever premies moet betalen op grond van algemeen verbindend verklaarde cao en verplichtstellingsbesluit Bpf Bouw. De algemeenverbindendverklaring van de cao Bouw en Infra en de cao Bedrijfstakeigen Regelingen voor de Bouw en Infra (BTER) is rechtsgeldig tot stand gekomen. Niet bewezen is dat de bedrijfsactiviteiten van werkgever voor de in geding zijnde periodes onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit Bpf Bouw en van de (algemeen verbindend verklaarde bepalingen van de) cao Bouw en Infra en de cao BTER vallen. De werkzaamheden vallen onder de isolatie-uitzondering. De vorderingen tot premiebetalingen en tot het verstrekken van loon- en premiegegevens en een controleverklaring van een registeraccountant worden daarom afgewezen.

Werkgeefster is een onderneming die zich bezighoudt met het verrichten van onderhoudswerkzaamheden, het verwijderen van milieuonvriendelijke stoffen en materialen en het saneren en verwijderen van asbest. Werkgeefster heeft twee medewerkers in dienst (gehad), voor wie zij geen eigen pensioenvoorziening heeft getroffen. Bpf Bouw is een verplicht gesteld bedrijfstakpensioenfonds. Het O&O-fonds en het Aanvullingsfonds zijn sociale fondsen in de bedrijfstak Bouw & Infra. In beginsel vallen ondernemingen die zich bezighouden met asbestverwijdering onder de werkingssfeer van het Verplichtstellingsbesluit. Het Verplichtstellingsbesluit kende tot 15 juli 2016 echter de zogenoemde isolatie-uitzondering: ondernemingen die asbestverwijdering enkel als voorbehandeling ten behoeve van bijvoorbeeld het afwerken of onderhouden van isolerende materialen toepasten, vielen niet onder de werkingssfeer. Werkgeefster heeft in eerste aanleg een verklaring voor recht gevorderd dat het Verplichtstellingsbesluit, de cao Bouw & Infra en de cao Bedrijfstakeigen Regelingen voor de Bouw & Infra (cao BTER) vanaf 1 januari 2007 niet op haar van toepassing zijn, zodat de Fondsen daaraan geen vorderingen tot betaling van premies kunnen ontleenen.

Zij heeft aan haar vordering ten grondslag gelegd primair dat de cao's niet algemeen verbindend verklaard hadden mogen worden vanwege een gebrek aan representativiteit en subsidiair dat zij niet onder de werkingssfeer valt, gelet op de – volgens haar toepasselijke – isolatie-uitzondering. De kantonrechter heeft het representativiteitsverweer van werkgeefster verworpen. De Fondsen hebben naar het oordeel van de kantonrechter niet aangetoond dat de werkzaamheden van werkgeefster niet direct zijn opgevolgd door werkzaamheden met een isolerend karakter, zodat niet is komen vast te staan dat werkgeefster met haar bedrijfsactiviteiten onder de werkingssfeerbepalingen van de Bouwregelingen valt. De verklaring voor recht is dan ook toegewezen, met dien verstande dat dit geldt tot 2016, nu partijen het erover eens zijn dat werkgeefster vanaf 2016 wel onder de (destijds gewijzigde) werkingssfeer valt. Beide partijen hebben hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt als volgt. Het Verplichtstellingsbesluit en de algemeenverbindendverklaring van de cao Bouw & Infra en de cao BTER zijn naar het oordeel van het hof rechtsgeldig tot stand gekomen. Ook indien achteraf gezien de wettelijk vereiste representativiteit bij de totstandkoming van het Verplichtstellingsbesluit zou hebben ontbroken, betekent dit in het stelsel van de Wet Bpf 2000 niet dat het Verplichtstellingsbesluit buiten toepassing moet blijven.

Het hof is van oordeel dat de Fondsen voldoende hebben toegelicht en aan de hand van de twee werkingssfeeronderzoeken van APG hebben onderbouwd dat de onderneming van werkgeefster in overwegende mate werkzaamheden verricht op het gebied van asbestverwijdering aan of op bouwwerken en daarmee dat de asbestsaneringsactiviteiten van werkgeefster onder de hoofdregel van de werkingssfeer van de cao Bouw & Infra vallen. Het hof stelt echter voorts vast dat uit de door werkgeefster overgelegde stukken volgt dat sprake is geweest van asbestsanering van plaatmaterialen, leidingisolatie, gevelbeplating, doorvoer en (afdichtings)koord. Omdat APG heeft aangegeven dat deze materialen aangemerkt kunnen worden als (asbest)isolierend materiaal dat door werkgeefster werd gesaneerd en dit het merendeel van de werkzaamheden betreft, heeft werkgeefster naar het oordeel van het hof voldoende onderbouwd dat haar activiteiten onder de isolatie-uitzondering vallen. Het verweer van werkgeefster op dit punt slaagt. Daarmee is dan ook niet komen vast te staan dat de activiteiten van werkgeefster onder de werkingssfeer van de Bouwregelingen vallen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2471

Zaaknummer: 200.340.897

Rechters: W. Aardenburg, F.J. van der Poel en F.J. Bloem

Advocaten: E. Luttjens en R.C.M. Andriessen

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000

RECHTSPRAAK

Werkgever gehouden tot schadevergoeding € 60.000 voor niet getroffen pensioenvoorziening

Geschil werkgever en ex-werknemer over niet getroffen pensioenvoorziening. Tijdens mondelinge behandeling kantonrechter komt minnelijke regeling en vaststellingsovereenkomst tot stand over schadevergoeding met bandbreedtes, te berekenen door deskundige. Nadien bereiken partijen geen overeenstemming over uitvoering van de minnelijke regeling. Kantonrechter heeft werkgeefster veroordeeld tot betaling van schadevergoeding nader op te maken bij staat. In hoger beroep oordeelt het hof dat partijen ter zitting overeenstemming hadden bereikt over de benoeming van een deskundige en over de bandbreedte waarbinnen de deskundige de hoogte van de schade zou kunnen vaststellen. Vervolgens is deze hoogte op € 60.000 netto vastgesteld. Het hof ziet daarin voldoende gronden dat bedrag vast te stellen als de schadevergoeding die werkgeefster als nettoschadevergoeding aan werknemer dient te betalen.

Werknemer is in dienst geweest van werkgeefster en haar rechtsvoorgangster van 15 oktober 1986 tot 1 november 2020. Tijdens dit dienstverband is voor werknemer geen pensioenverzekering gesloten. Partijen verschillen ten aanzien van die pensioenverzekering van mening over de feitelijke gang van zaken en over de wederzijdse rechten en verplichtingen. werknemer maakt aanspraak op schadevergoeding wegens ten onrechte misgelopen pensioeninkomsten. Tijdens de mondelinge behandeling van 7 februari 2024 is tussen partijen een minnelijke regeling tot stand gekomen met betrekking tot de wijze waarop de aanspraken van werknemer zullen worden afgewikkeld. Die minnelijke regeling is opgenomen in een verkort proces-verbaal van de mondelinge behandeling van genoemde datum. Partijen hebben nadien geen overeenstemming bereikt over de tenuitvoerlegging van de minnelijke regeling. De kantonrechter heeft in eerste aanleg werkgeefster veroordeeld tot

het betalen van een schadevergoeding aan werknemer, nader op te maken bij staat. Werkgeefster heeft hoger beroep ingesteld.

Het hof oordeelt als volgt. De overeenstemming tussen partijen hield in dat – op kosten van werknemer – een deskundige de hoogte van de door werknemer misgelopen (netto)pensioeninkomsten zou berekenen, waarbij partijen op voorhand als ondergrens € 40.000 en als bovengrens € 60.000 netto zijn overeengekomen. Werkgeefster heeft zich verbonden de door de deskundige vastgestelde nettoschadevergoeding aan werknemer te zullen voldoen. De deskundige heeft volgens opgave van beide partijen de nettopensioenschade van werknemer berekend op €60.000. Werkgeefster heeft zich met dit bedrag akkoord verklaard. Tussen partijen is bij de verdere uitvoering van de in het proces-verbaal van 7 februari 2024 vastgelegde vaststellingsovereenkomst een verschil van mening ontstaan, waardoor er nog niets is betaald en de behandeling bij het hof op verzoek van werknemer is heropend. Het hof is op basis van het verkorte proces-verbaal niet langer gehouden om op de onderliggende rechtsvragen en de daarover aangevoerde grieven te beslissen, omdat partijen in de door hen gesloten en ondertekende vaststellingsovereenkomst (opgenomen in het proces-verbaal) de grenzen van de uitkomst van deze procedure zelf hebben bepaald. Aangezien partijen ter zitting overeenstemming hebben bereikt over de benoeming van een deskundige en over de bandbreedte waarbinnen de deskundige de hoogte van de schade zou kunnen vaststellen en vervolgens deze hoogte op € 60.000 netto is vastgesteld, ziet het hof daarin voldoende gronden dat bedrag vast te stellen als de schadevergoeding die werkgeefster als nettoschadevergoeding aan werknemer dient te betalen. In die zin wordt werkgeefster veroordeeld tot nakoming van de vaststellingsovereenkomst.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2289

Zaaknummer: 200.315.130/01

Rechters: H.T. van der Meer, F.J. van de Poel en L.C. Heuveling van Beek

Advocaten: H.M.J. van den Hurk en M. Kager

Wetsartikelen: Pw

RECHTSPRAAK

Adviseur niet aansprakelijk voor fiscaal onzuiver pensioen in eigen beheer

Na advies is door verondersteld DGA van huisartsenpraktijk pensioen in eigen beheer uitgevoerd. De fiscus constateert later dat niet voldaan is aan de 10%-eis van de aandelen. De adviseur wordt aansprakelijk gesteld. Het hof concludeert dat de adviseur niet aansprakelijk is. Geïntimeerde en/of de echtgenoot hebben in 2013 de adviseur laten weten dat zij elk de helft van de aandelen hadden. Dat is een mededeling waarvan hij in beginsel mag uitgaan. Daarmee is voldoende geverifieerd of aan de voorwaarden voor pensioenopbouw in eigen beheer is voldaan. De zorgplicht gaat niet zo ver dat een adviseur een dergelijke mededeling van zijn cliënten op juistheid moet controleren door de notariële akte van levering op te vragen. Dat zou betekenen dat een adviseur niet zou mogen afgaan op de uitlatingen van zijn opdrachtgevers, maar zo ver strekt de zorgplicht in de gegeven situatie niet.

Geïntimeerde en haar echtgenoot (hierna ook samen: geïntimeerde/echtgenoot) hebben samen een huisartsenpraktijk gevoerd waar geïntimeerde werkzaam is geweest op basis van een arbeidsovereenkomst. De huisartsenpraktijk werd geëxploiteerd vanuit de vennootschap [naam2] B.V. waarvan de echtgenoot enig aandeelhouder was. Inmiddels zijn geïntimeerde/echtgenoot gepensioneerd. De praktijk is in 2016 overgedragen aan een derde.

Appellant heeft gedurende een lange periode fiscale diensten verleend aan [naam2] en geïntimeerde/echtgenoot. Appellant verzorgde onder andere jaarlijks de aangiftes voor de inkomstenbelasting, de loonbelasting en de aangiftes vennootschapsbelasting voor de huisartsenpraktijk.

Na advisering door appellant is tussen [naam2] en geïntimeerde op 30 december 2013 een

pensioenovereenkomst gesloten. In deze overeenkomst is opgenomen dat het pensioen van geïntimeerde volledig door [naam2] in eigen beheer wordt gehouden. In diezelfde overeenkomst is opgenomen dat geïntimeerde verklaart dat zij persoonlijk houder is van ten minste 10% van de aandelen van de huisartsenpraktijk.

Geïntimeerde heeft op 21 april 2018 een navorderingsaanslag Inkomstenbelasting 2013 (hierna: de navorderingaanslag) gekregen, omdat de Belastingdienst het pensioen van geïntimeerde heeft aangemerkt als onzuiver. Er was namelijk niet voldaan aan het vereiste dat geïntimeerde ten minste 10% van de aandelen van [naam2] had, terwijl dit wel vereist is voor het in eigen beheer houden van een pensioenvoorziening. Het belastbare inkomen van de echtgenoot is achteraf over het jaar 2013 gecorrigeerd, als gevolg waarvan geïntimeerde onder andere een bedrag aan inkomstenbelasting verschuldigd werd. Geïntimeerde heeft tegen de navorderingsaanslag bezwaar gemaakt, waarna de aanslag is verminderd. De navorderingsaanslag is inmiddels onherroepelijk en is betaald.

Geïntimeerde maakt appellant twee verwijten. Ten eerste had appellant volgens geïntimeerde niet een pensioenconstructie kunnen en mogen adviseren zonder nadere (schriftelijke) advisering en zonder informatie in te winnen en te verifiëren of aan alle voorwaarden voor de geadviseerde constructie was voldaan. Ten tweede heeft appellant de op hem rustende nazorgverplichting geschonden rond de oplegging van de naheffingsaanslag.

Het hof is van oordeel dat appellant de advieswerkzaamheden voor het treffen van een pensioenvoorziening (mede) in opdracht van geïntimeerde heeft verricht. Vast staat dat er sprake was van een jarenlange opdrachtrelatie waarbij appellant zowel werkzaamheden voor de vennootschap verrichtte als voor geïntimeerde/echtgenoot. Ieder jaar vond er over deze werkzaamheden een gesprek plaats tussen appellant en geïntimeerde/echtgenoot. Er is niet gebleken dat er daarbij een scherp onderscheid werd gemaakt tussen welke werkzaamheden er precies in opdracht van de vennootschap werden verricht en welke werkzaamheden in opdracht van geïntimeerde/echtgenoot. Op de mondelinge behandeling in hoger beroep heeft zowel geïntimeerde als appellant bevestigd dat het onderwerp van een pensioenvoorziening voor geïntimeerde in deze jaarlijkse gesprekken verschillende keren aan de orde is gekomen en dat geïntimeerde graag alsnog een pensioen wilde opbouwen. Dit onderwerp maakte dus al onderdeel uit van de advieswerkzaamheden van appellant voordat er in 2013 daadwerkelijk een keuze voor pensioen in eigen beheer werd gemaakt en de pensioenovereenkomst is opgesteld. Er is niet gesteld of gebleken dat appellant voor de advisering over het pensioen een afzonderlijke opdrachtbevestiging aan de vennootschap heeft gestuurd of anderszins heeft laten weten dat hij hierbij (alleen) de vennootschap bijstond. Bij die stand van zaken mocht geïntimeerde er redelijkerwijs van uitgaan dat appellant deze advieswerkzaamheden (mede) in haar opdracht verrichtte. De enkele omstandigheid dat de facturen voor de werkzaamheden

door [naam2] werden betaald, legt hiertegenover onvoldoende gewicht in de schaal. Overigens had appellant ook zonder een dergelijke opdrachtrelatie in de gegeven omstandigheden als adviseur een zorgplicht jegens geïntimeerde in acht te nemen, omdat het belang van geïntimeerde zo nauw betrokken was bij de behoorlijke uitvoering van de overeenkomst dat zij schade of ander nadeel kon lijden als appellant in die uitvoering tekort zou schieten.

Bij deze advisering is van belang dat appellant wist dat voor een pensioenopbouw in eigen beheer de voorwaarde gold dat de betrokkene minimaal 10% van de aandelen in de vennootschap diende te hebben. Appellant wist ook (of behoorde te weten) dat het niet voldoen aan deze voorwaarde fiscale gevolgen kon hebben en tot financieel nadeel kon leiden. Verder is van belang dat geïntimeerde geen bijzondere kennis op het gebied van pensioen heeft en dat appellant zich dat gelet op de jarenlange adviesrelatie ook realiseerde of behoorde te realiseren. Van appellant mocht dus worden verwacht dat hij de regeling en de daarbij behorende voorwaarden en risico's duidelijk zou uitleggen en deze uitleg zou neerleggen in een schriftelijk advies. Van geïntimeerde mocht verwacht worden dat zij de aan haar in verband met deze pensioenregeling verstrekte pensioenovereenkomst met aandacht zou doornemen en hierover zo nodig vragen zou stellen.

In het door appellant genoemde aandeelhoudersbesluit wordt geïntimeerde als medeaandeelhouder vermeld. De echtgenoot en geïntimeerde hebben dit besluit op 30 december 2013 ondertekend. In de door geïntimeerde op 30 december 2013 ondertekende pensioenovereenkomst die is gesloten tussen haar en de vennootschap staat dat geïntimeerde verklaart dat zij houder is van ten minste 10% van de aandelen. In het licht van deze vermeldingen is het niet goed voorstelbaar dat het aandeelhouderschap níet aan de orde is geweest en dat appellant uit zichzelf zou hebben vermeld dat geïntimeerde medeaandeelhouder was. Onduidelijk is waarop appellant dat dan zou hebben gebaseerd.

Voor zover geïntimeerde en/of de echtgenoot (zoals appellant naar voren heeft gebracht) in 2013 tegenover appellant hebben laten weten dat zij elk de helft van de aandelen hadden, is dat een mededeling waarvan appellant in beginsel mag uitgaan en heeft appellant daarmee voldoende geverifieerd of aan de voorwaarden voor pensioenopbouw in eigen beheer is voldaan. De zorgplicht gaat niet zo ver dat een adviseur een dergelijke mededeling van zijn cliënten op juistheid moet controleren door de notariële akte van levering op te vragen. Dat zou betekenen dat een adviseur niet zou mogen afgaan op de uitlatingen van zijn opdrachtgevers, maar zo ver strekt de zorgplicht in de gegeven situatie niet. Er zijn in dit geval geen bijzondere omstandigheden aanwezig die dit anders maken.

Voor zover geïntimeerde en/of de echtgenoot (zoals geïntimeerde naar voren heeft gebracht) tegenover appellant in 2013 niets over het aandeelhouderschap zouden hebben gezegd, kan uit

de hiervoor besproken stukken worden afgeleid dat appellant wel heeft aangenomen dat geïntimeerde medeaandeelhouder was. Geïntimeerde heeft door de ondertekening van zowel het aandeelhoudersbesluit als de pensioenovereenkomst ook bevestigd dat zij medeaandeelhouder was. Geïntimeerde heeft erop gewezen dat appellant in een specificatie bij een aangifte vennootschapsbelasting de echtgenoot wel als 100% aandeelhouder had aangemerkt, maar daarover heeft appellant opgemerkt dat deze specificatie uit zijn eigen systeem kwam waarin hij het aandeelhouderschap niet had aangepast. Dat appellant destijds eigenlijk dacht dat geïntimeerde géén aandeelhouder was maar in weerwil daarvan toch een pensioenovereenkomst heeft opgesteld waarin iets anders staat, kan alleen hieruit niet worden afgeleid. Ook in dat geval gaat de zorgplicht van een adviseur niet zo ver dat appellant de notariële akte van levering had moeten opvragen. Het had dan op de weg van appellant gelegen om hierover navraag te doen bij geïntimeerde. Dat had in dit geval echter geen verschil gemaakt omdat geïntimeerde/echtgenoot veronderstelden dat geïntimeerde aandeelhouder was.

Hoewel geïntimeerde terecht erop wijst dat appellant geen schriftelijk advies heeft uitgebracht en de door appellant naar voren gebrachte haast geen goede reden oplevert om dit na te laten, heeft dat niet tot de gestelde schade geleid. Het probleem zit hier niet in het ontbreken van een schriftelijk advies over de voorwaarden en risico's. Geïntimeerde en haar echtgenoot dachten dat zij elk voor de helft de aandelen hadden. Een schriftelijk advies waarin de regeling wordt uitgelegd en op de voorwaarde van het houden van minimaal 10% van de aandelen wordt gewezen, had daarbij niet uitgemaakt, terwijl de zorgplicht van appellant niet zo ver gaat dat hij had moeten nagaan of er een notariële akte van levering aanwezig was waarmee een deel van de aandelen aan de echtgenoot waren geleverd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5403

Zaaknummer: 200.345.866

Rechters: C. Bakker, G.J. Meijer en E.G.D. van Dongen

Advocaten: M.B. Esseling en D.J. Kolk

Wetsartikelen: 223 Rv

RECHTSPRAAK

Werkingssfeer verplichtstelling mag afwijken van werkingssfeer cao

Geschil over vraag of een werkgever gedurende bepaalde periode onder de werkingssfeer van PFZW valt. Werkgever hield zich onder meer bezig met de verkoop en uitleen van hulpmiddelen om zelfstandig te kunnen leven, zoals rolstoelen en scootmobielen. Werkgever betoogt onder meer dat hij niet onder de cao kan vallen en dat hij geen lid kan worden van de werkgeversorganisatie die over de verplichtstelling gaat. De Hoge Raad oordeelt dat werkgever onder de werkingssfeer valt. Een werkingssfeerbepaling in een verplichtstellingsbesluit hoeft niet identiek te zijn aan eenzelfde bepaling uit de cao in dezelfde sector. Bij de uitleg van een werkingssfeerbepaling is niet van belang of de betreffende werkgever gerepresenteerd werd bij de totstandkoming van het verplichtstellingsbesluit. Een niet georganiseerde werkgever die onder de reikwijdte dreigt te vallen, kan een zienswijze indienen.

Geschil over vraag of een werkgever gedurende bepaalde periode onder de werkingssfeer van PFZW valt. Onder werkgever in de zorg werd onder meer verstaan 'de rechtspersoon die zorg of hulp verleent (...) in een of meer van de volgende vormen: (...) 8. uitleen van verpleegartikelen.' Medux houdt zich (via haar dochterondernemingen) bezig met de verkoop, de after sales, de uitleen en het onderhoud van hulpmiddelen als voorzieningen om zelfstandig te kunnen leven, waaronder hoog/laagbedden met toebehoren, scootmobielen, aangepaste fietsen, loophulpmiddelen, badliften, badplanken, toilet- en douchestoelen, drempelhulp, rolstoelen, trippenstoelen, aangepaste stoelen, andere voorzieningen op het vlak van het faciliteren in het zelf wassen, zelfstandige toiletgang, enz. Afnemers van Medux zijn onder meer gemeenten, zorgverzekeraars, zorgkantoren en zorginstellingen. De activiteiten van Medux waren tot 1 januari 2013 onderdeel van de thuiszorgactiviteiten die

thuiszorgorganisaties verleenden in het kader van de Algemene wet bijzondere ziektekosten (hierna: AWBZ). Met ingang van 1 januari 2013 is de vergoeding van kortdurende levering van hulpmiddelen uit de AWBZ overgeheveld naar de Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw). De activiteiten ten aanzien van de levering van hulpmiddelen in het kader van de Zvw worden sindsdien (ook) door externe commerciële organisaties uitgevoerd. PFZW heeft Medux in juli 2018 meegedeeld dat Medux onder de verplichtstelling valt omdat een van haar (hoofd)activiteiten bestaat uit de uitleen van verpleegartikelen. Medux heeft in reactie daarop betwist dat zij zich bezighoudt met de uitleen van verpleegartikelen, en heeft zich op het standpunt gesteld dat de door haar uitgeleende artikelen geen verpleegartikelen zijn, maar hulpmiddelen ter bevordering van de zelfredzaamheid van de afnemers. Met ingang van 1 januari 2021 is het verplichtstellingsbesluit wederom gewijzigd, waarbij de verplichtstelling is ingetrokken voor de activiteit 'uitleen van verpleegartikelen'. Aan die wijziging lag een verzoek ten grondslag van de sociale partners in de bedrijfstak intramurale en/of extramurale zorg (de sociale partners) die aangaven dat deze activiteit niet langer onder de 'zorgactiviteiten' diende te vallen. In dit geding vordert Medux onder meer een verklaring voor recht dat zij niet onder de verplichte werkingssfeer van PFZW viel in de periode van 1 juni 2014 tot 1 januari 2021. De kantonrechter en het hof hebben de vordering afgewezen.

Medux klaagt onder meer dat het hof bij zijn beoordeling of Medux onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit valt ten onrechte geen beslissend gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat Medux onder de in de desbetreffende bedrijfstak geldende cao niet kon worden gekwalificeerd als werkgever. Het onderdeel betoogt dat de werkingssfeer van een cao en die van een verplichtstellingsbesluit binnen een bedrijfstak identiek moeten zijn of in dezelfde zin moeten luiden. Deze klacht faalt. Geen rechtsregel staat eraan in de weg dat de werkingssfeer van een verplichtstellingsbesluit en die van een cao binnen een bepaalde bedrijfstak uiteenlopen, al zal het in het algemeen voor de hand liggen dat zij met elkaar overeenstemmen.

Het betoog dat Medux niet onder de werkingssfeer van het verplichtstellingsbesluit kan vallen omdat zij niet wordt vertegenwoordigd door een werkgeversorganisatie in de zorg en ook niet kan worden toegelaten tot een werkgeversorganisatie in de zorg, vindt geen steun in het recht. Artikel 2 lid 1 Wet Bpf 2000 stelt als voorwaarde voor verplichtstelling dat de aanvraag daartoe wordt gedaan door het georganiseerde bedrijfsleven binnen een bedrijfstak dat naar het oordeel van de minister een belangrijke meerderheid van de in die bedrijfstak werkzame personen vertegenwoordigt (hierna: de representativiteitsgrondslag). Dezelfde voorwaarde geldt voor een wijziging of voortzetting van de verplichtstelling (art. 10 lid 1 en 12 lid 1 Wet Bpf). De beoordeling of bij een aanvraag, wijziging of voortzetting van een verplichtstelling voldaan is aan de representativiteitsgrondslag, is voorbehouden aan de minister. Een niet-

georganiseerde werkgever die onder de reikwijdte van een verplichtstelling valt of dreigt te gaan vallen, kan desgewenst op de voet van artikel 16 lid 2 in verbinding met artikel 16 lid 1 onder a, c, e en f Wet Bpf 2000 een zienswijze indienen in het besluitvormingsproces.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1325

Zaaknummer: 24/02162

Rechters: T.H. den Tanja-van Broek, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, K. Teuben en G. de Groot

Advocaten: M.E. Bruning en A.H.M. van den Steenhoven

Wetsartikelen: Wet Bpf 2000